XXI. évfolyam 44. szám Ára: 1 forint 1965. november 4

Ludas Matyi

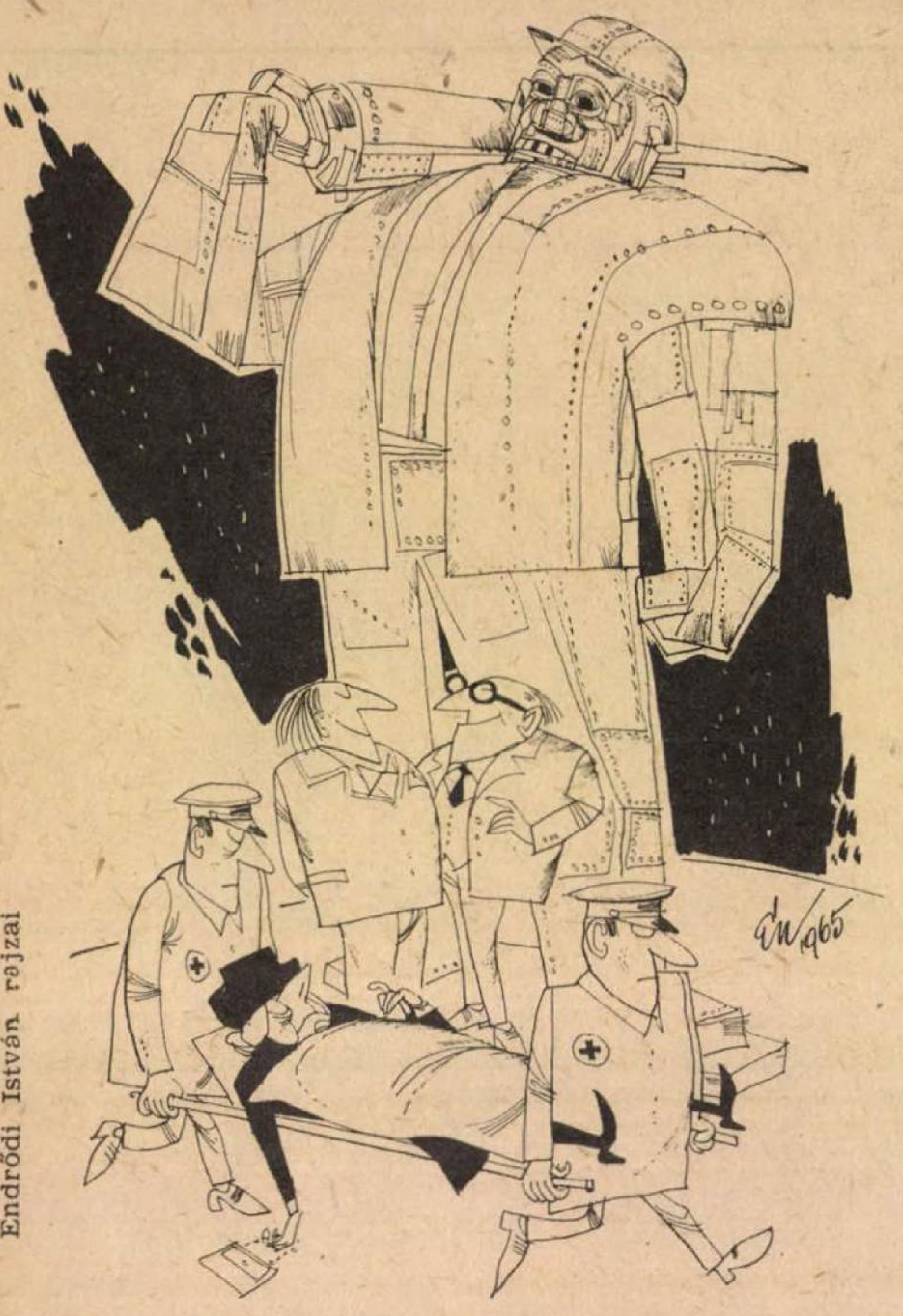

Teljesült a vágyuk, gyárban dolgoznak!

RAJZOS HOZZÁSZÓLÁSUNK

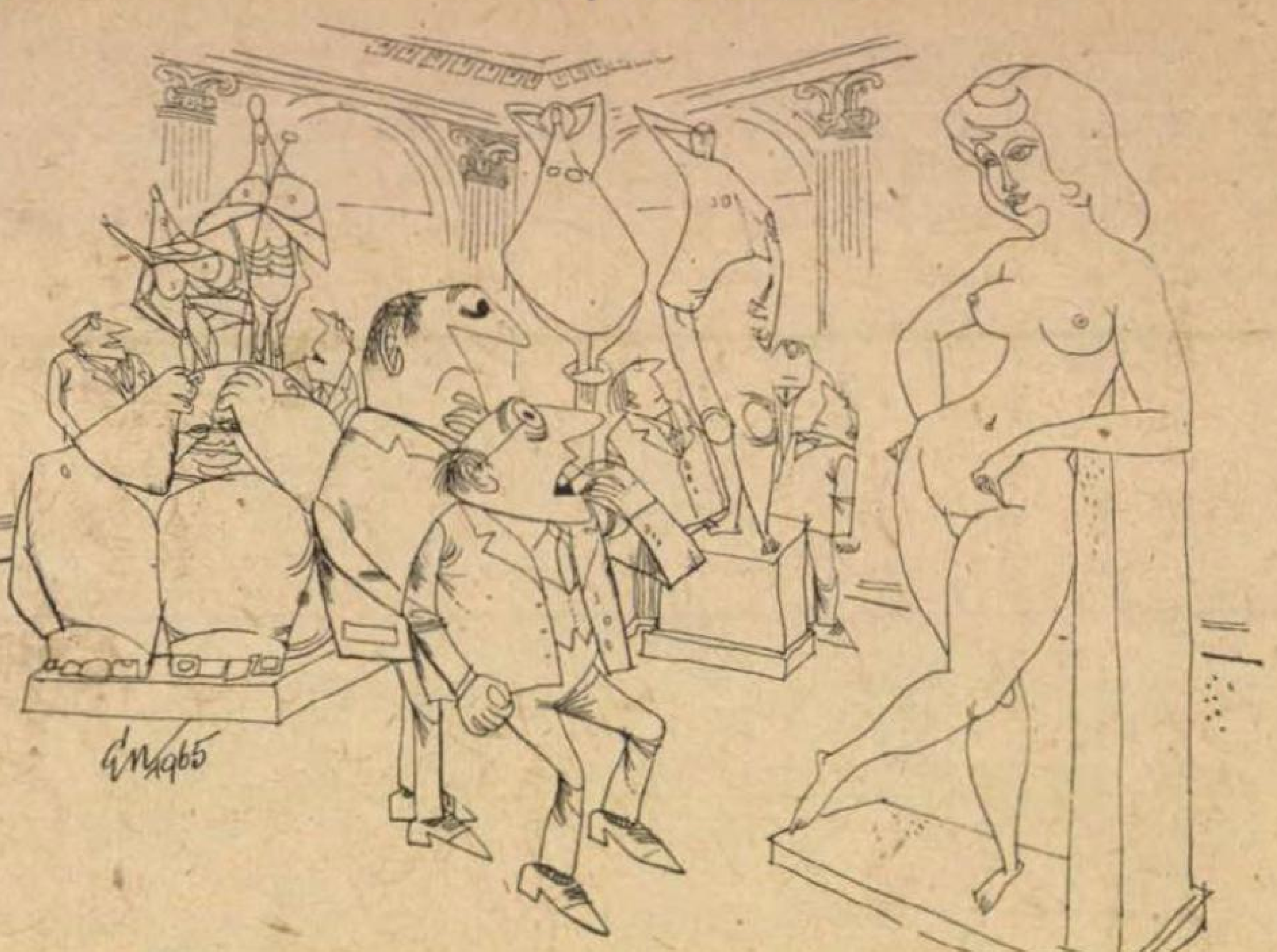
a Képzőművészeti Kiállításhoz

Endrődi István rajzai

– Gratulálok, mester, az új szobrához! Ez ma már a harmadik látogató, aki frászt kapott az ijedtségtől!

A fantasztikum

– Mondd, te érted ennek a problematikáját?

Sok a fröcskölt kép

– Hányszor mondtam, Jenő, hogy ne használd a porszívómat festésre!

Pesti tudósítónktól

Aggódom az Irodalmi Lexikon második kötetének kelendőségéért. Már megdicsérték!

*

Pesti párbeszéd:
– Ugyan kérlek! Nem vagyok hülye!
– Dehogynem! Érdekes, te ezt nem tudtad?

*

A modern költészet titkaiba újabb lépéssel sikerült behatolnom, amikor a „New York Herald Tribune" egyik legutóbbi számában elolvastam Sinclair Beiles amerikai költő költeményét. A költemény címe: „Költemény". Így hangzik:

Mi a költő feladata?
Hogy fölöslegessé tegye
A központi fűtést.

A lánglelkű költő szívmelengető hitvallása ez, s akinek elromlik a központi fűtése, vegyen elő egy modern verseskötetet, kezdje olvasni, s rövidesen tűzbe jön. De ha esetleg tűzbe dobja a kötetet, akkor is hasznos hő fejlődik.

f. l.

SÓGOROK

Az egyik termelőszövetkezetünkben a mezőőr odaballag sógorához, a juhászhoz. Annak rendje-módja szerint nagy komótosan kezet fognak. Kukoricaérés ideje lévén, szóba kerül a hízó súlygyarapodása, az anyakoca étkessége, aztán kinek-kinek a családja. A mezőőr egyszer csak abba az irányba tereli a beszélgetést, ahová ki akar lyukadni.

— Hallod-e, sógor — emeli feljebb a hangját —, ez mégiscsak disznóság, hogy azok a büdös kölykök már nemcsak a közös kukoricáját, de a háztájit is rendszeresen dézsmálgatják.

— Eb az anyjuk! Fel kell jelenteni őket az elnöknél.

— Jól beszélsz, sógor, de... — elharapja a nyelvén levő szót, mielőtt kimondaná, és elnéz a sógora feje fölött. Az rögtön észbe kap.

— Mondd csak, sógor, először is, kinek a fiairól beszélsz?

A mezőőr kis ideig hallgat, latolgatja magában: mondja-e, ne-e? Miután négyszemközt vannak, fültanú nincs, mégiscsak kiböki:

— Hát kinek a fiáról lenne először is szó? Természetesen a te Laci fiadról, sógor.

— Ne izélj, te, hogy is mondjam csak: ne figurázz! — Jobbra-balra ingatja fejét a juhász, úgy látszatra hitetlenkedik, pedig sejti az igazat. Rövid gondolkodás után megszólal:

— Hallod-e, sógor, akkor azt a feljelentést mégiscsak meg kéne gondolni.

— Ugye, meg?

— Hadd ügyeskedjenek azok a suhancok. Ki tudja, mikor, hol veszik hasznát.

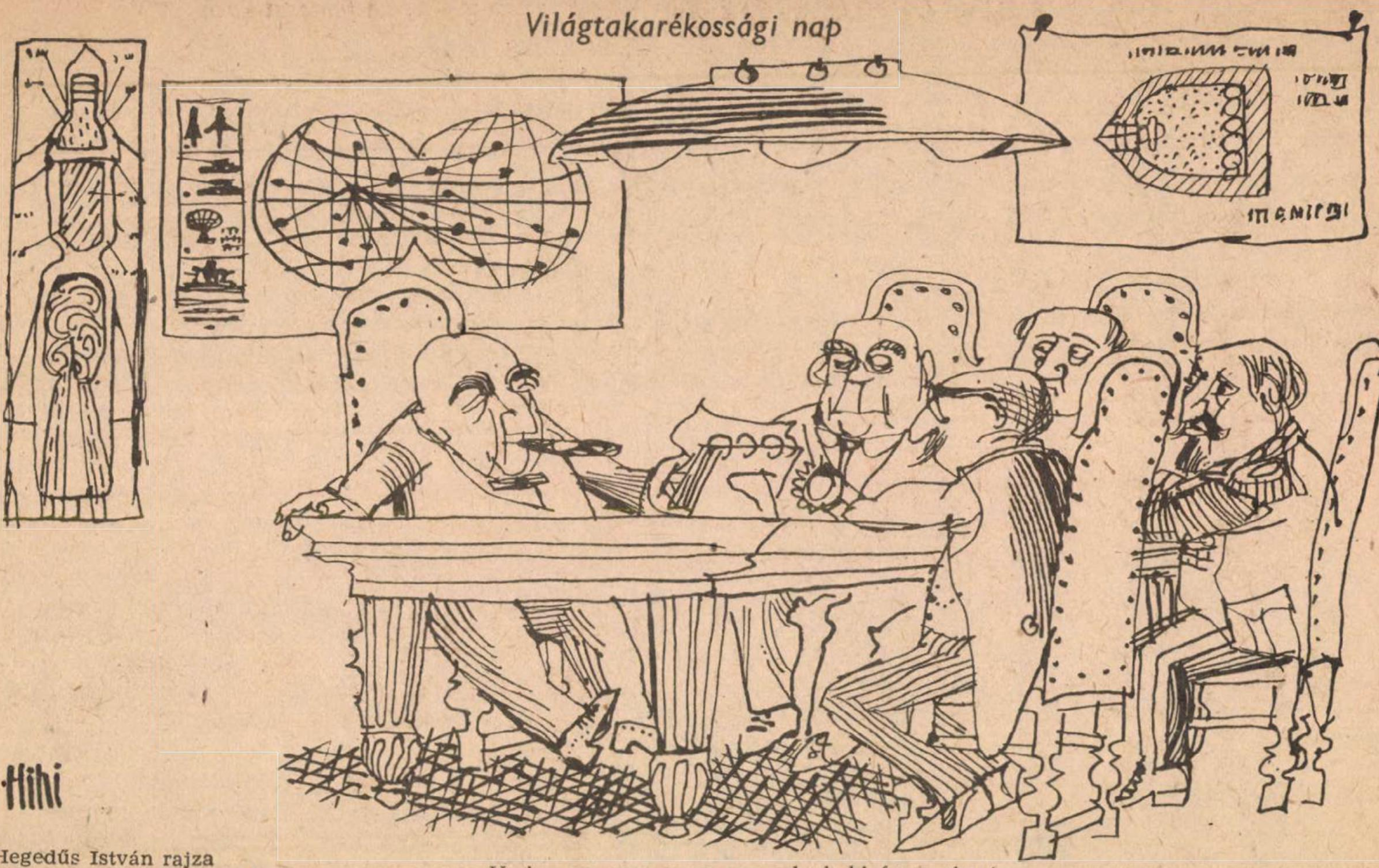
— Csak ne csinálnának olyan szembetűnően, sógor, Meg aztán a háztájihoz ne nyúlnának.

— Az! Figyelmeztetni kéne őket, sógor.

Bodnár István

Világtakarékossági nap

Hegedűs István rajza

– Uraim, ma egy centet sem adunk ki fegyverkezésre...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁROM KIS ÜGY

1

P. Lászlóné budapesti (XIX., Zrinyi u.) olvasónk panaszolja:

„A Corvin Áruházban vásárolt rolettánk, három heti használat után, rugótörésben kiszenvedett. Ennek már több hónapja, de azóta hiába keresem a szükséges, 150 cm-es méretet, sehol sem kapok. Rövidebb, 138 cm-es lenne, de azzal mit kezdjek? Házilag nem toldhatom meg. Még ha hosszabb lenne! Abból legalább levághatnék."

2

B. Éva (Budapest, VI., Hajós u.) a *Timea* szappanra panaszkodik:

„A napokban kedvenc pipereszappanomból vásároltam egy darabot, mosáshoz. Már a kibontásnál meglepődtem azon, hogy a régi, megszokott rózsaszín helyett sötétpiros színű szappan bukott ki az elegáns papírból. A szín nem számít – gondoltam. Bár ne gondoltam volna! Az én fehér blúzom pillanatok alatt rózsaszínűvé változott tőle, mégpedig olyan tartósan, hogy sok kelmefestő üzem megirigyelhetné."

3

K. I. írja:

„Legkedvesebb ruhadarabom hiánycikké vált. Nem értem, hogyan történhetett, de ez a tény. Bejártam szép fővárosunkban legalább húsz szaküzletet és áruházat, — hiába. Amikor elsuttogtam, hogy az alsónadrág nylonból legyen és 5-ös számú, mindenütt ezt a választ kaptam:

— Már nem gyártják. Fogalmunk sincs, miért. Naponta tucatszámra adhatnánk el belőle.

Azután ajánlani kezdtek helyette mást. Például habselyemből készültet. Előnye: nehezen szárad és sokkal hamarabb tönkremegy. Vagy banlonból valót. Ezt már majdnem megvettem, amikor kiderült, hogy a 4-es a legnagyobb.

Vagy leadok a csípőmből tíz centit, vagy lemondok ama bizonyos ruhadarab viseléséről."

MIKROSTATUS VIRULENS

(Megfigyelések a lelki élet újkeletű megbetegedéseiből)

A mellékjövedelemre irányuló érzelmi és akarati állapot kóros felhangoltságából következő teljes fizikai és idegkimerülés számos esetét figyelhetjük meg.

B. Lajos, 44 éves műanyag-technikus, a MŰAG-gyár csoportvezetője, 1700,— forintos havi átlagkeresettel, felesége könyvelő, 1400,— forint havi fizetéssel.

Egy napon B. Lajos műanyag-prést szállíttat lakására, és elújságolja, hogy egy műanyag-kisipari szövetkezet számára műanyag-tojástartókat fog gyártani esténként, s ez jó kis mellékkeresetet jelent majd a családnak.

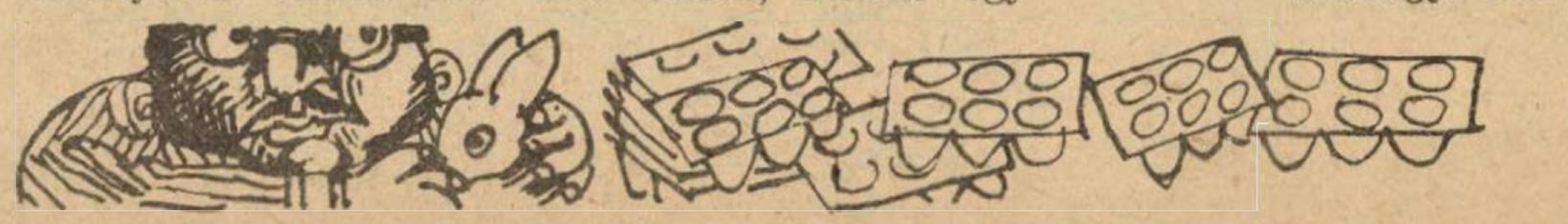
B. Lajos e naptól fogva feleségével és fiúgyermekével esténként a présgép mellett áll és tojástartókat készít, ilyen módon havi ezer forinttal emelkedik a család jövedelme, midőn egy nap B. Lajos bejelenti, hogy esténként ő maga egy műanyag-esőkabát-készítő kisiparos műhelyében vállalt mellékmunkát. A tojástartókat ez idő után a technikus felesége, egyetlen gyermeke és unokaöccse préseli, míg a technikus az esőkabát-készítőben dolgozik, s itt újabb nyolcszáz forintos mellékjövedelemre tesz szert.

B. Lajoson az általános kimerülés jelei azután kezdenek mutatkozni, miután egy műanyag-habszivacsgyártó kisipari szövetkezet technológiai ellenőrzését is elvállalja, s egyben habszivacs-állatok összeállítását is végzi egy játékkészítő kisiparosnak, az előbbit hétszáz, az utóbbit mintegy négy-ötszáz forintos jövedelemtöbblet céljából.

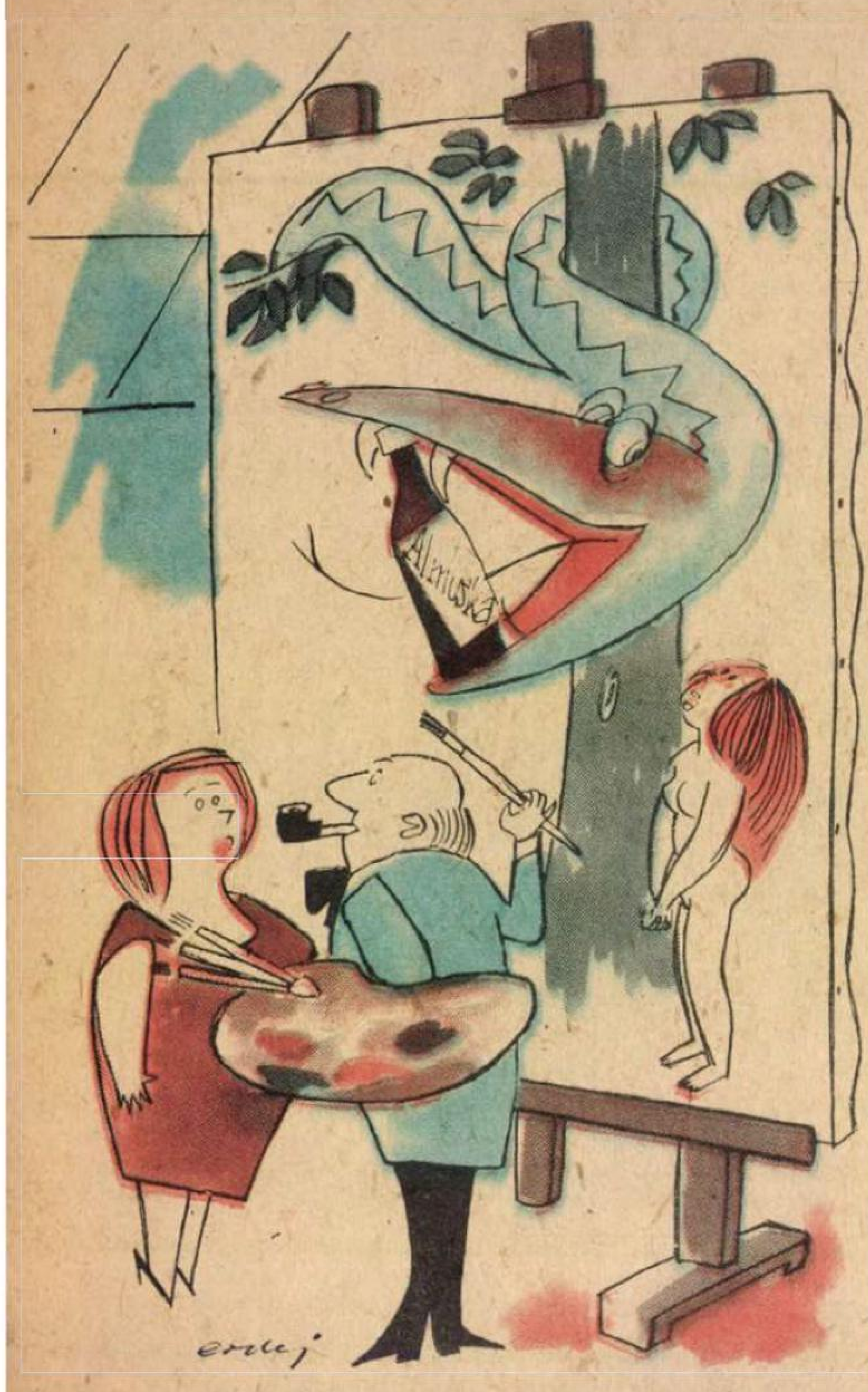
B. Lajos néhány hónap leforgása alatt erősen lefogy, miután étkezési ideje alatt, valamint munkába menet és jövet a villamoson, ollóval állatformákat vagdos ki színes habszivacslapokból. Állapota akkor kezd aggasztó formát ölteni, midőn egy dekádjelentést vállalatánál nyuszi formájúra vág ki és így küldi fel azt az igazgatóságra. Ugyanazon a héten, az üzemében termelt két tonna műbőr helyett negyvenezer tojástartót szállít le a külkereskedelemnek. Amikor ezért felelősségre vonják, heves mozgási sztereotípiákkal reagál: mozdulatai a préselést-utánzó műveletre emlékeztetnek. Az értekezlet végére B. Lajos erős nyugtalansága dühkitörésben tetőződik: felugrik, s az asztal körül ülő kollégák fejét sorra benyomja a zakójuk alá, miközben azt kiabálja: „Nagyméretű tojástartókat készítek!"

B. Lajos jelenleg is kórházi ápolás alatt áll a nyugtalan betegek osztályán. Állapota fokozatosan javul, s ma már az ápolószemélyzetnek segít a nehezebb betegek ellátásában, melyért szerény mellékjövedelmet is élvez.

Somogyi Pál

Mai téma

– Ugye, milyen korszerű vagyok?

Dekoráció

– Nincs mind bekapcsolva, csak a tekintély miatt kell...

A KERET

(Lacika monológja)

Ha nem a negyedik általánosba járnék, hanem felnőtt közgazdász vagy legalább főkönyvelő lennék, én is hozzászólnék a Népszabadságban, a gazdaság irányításának reformjáról megindult vitához. Meg tudnám magyarázni szegény apunak, miért költik el a vállalatoknál december végéig a keretet, vagyis a pénzt, hogy valamiképp meg ne maradjon. De sajnos nem tudom megmagyarázni, mert én magam sem értem, ami nem volna baj, hiszen még kisfiú vagyok, de az már baj, hogy apu sem érti, pedig ő vállalati igazgató. És nem is rossz igazgató: minden negyedévben prémiumot kap, amit az utolsó fillérig haza ad anyunak, aki éppen úgy spórol a háztartásban, mint apu a vállalatnál. De anyu akármennyit takarít meg a pénzből, apu sohasem csökkenti a keretet, vagyis az összeget, amit anyunak ad, apu viszont mindig azon siránkozik, hogy ha ő a vállalatnál nem költi el a keretet, vagyis a pénzt, akkor jövőre annyival kevesebbet kap a vállalat vezetéséhez, mint amennyit az idén megtakarított.

Ezért fő a feje most szegény apunak, és rengeteg a gondja, hogy jól sikerüljön az év végi hajrá a pénzköltésben. Vagyis, hogy az utolsó fillérig elköltse, amit eddig megtakarított. Egyáltalán nem értem, hogy miért takarékoskodott annyira apu, ha most két hónap alatt elkölti az összes pénzt, amit tíz hónapig összespórolt. És ki hinné, hogy milyen nehéz elkölteni?!

Mesélte apu anyunak, hogy van olyan igazgató

bácsi, aki az üzemben a munkaidő alatt neves művészeket léptet fel, mert a fellépésekre van keret, vagyis pénz, amit el kell költeni, de abból nem csináltathat öltözőszekrényt a dolgozóknak, pedig arra szükség lenne az üzemben. Apu persze ilyesmit nem tesz, mert az ő kulturális kerete elfogyott, de viszont jelentős összeget takarított meg a közlekedés- és fuvarpénzből, s most törheti a fejét, merre és hova küldje szerteszét az országba a kocsikat, hogy a kilométerek felfalják a megtakarítást. Az is gyötri aput, hogy ha a glészhabni keretéből megtakarított pénzen százezer glészhabnit vásárol, akkor lesz fölösleges százezer glészhabnija, és a jövő évi tervben nem csökkentik a keretét, de minek a glészhabni? Apu szerint éppen az ilyen vásárlások miatt halmozódik föl annyi elfekvő készlet a vállalatoknál, hogy január óta olcsó pénzért kiárusítják.

Én még nem értek az ilyesmihez, de ha miniszter lennék, elrendelném, hogy a megtakarított pénzt nem szabad elherdálni, hanem be kell tenni az OTP-be, ahol kamatozik, és jövőre akkor lehet felhasználni, ha majd szükség lesz rá a vállalat vezetéséhez. Azt hiszem, ez nagyon gyerekes megoldás lenne, de én még nem tudok felnőttesen gondolkozni, és különben is nekem nagyon bonyolult az ilyesmi. Sajnos ezért nem tudok egyelőre segíteni, de megígérem, jó tanuló leszek, és elvégzem a közgazdasági egyetemet, hogy okosan szóljak hozzá a közgazdasági problémákhoz.

Földes György

Jucika új házban

Pusztai Pál rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KILÁTÁSTALAN ÜGY

Gombás Ferenc és utastársai megírták lapunknak, hogy a Budapest–Nyíregyháza vonalon közlekedő, és naponta Karcagról 5 óra 47 perckor induló 1747/a. számú helyi vonaton nem lehet az ablakon kilátni, s nem lehet az ülésekre leülni, a több rétegű, tiszteletre méltó korú szemét miatt. Rögtön javaslatokat is tettek:

1. Szereltessen a MÁV a kocsikba ipari televíziót, amelyen keresztül láthatják az utazók az elvonuló tájat.
2. Lássák el az utasokat hordozható vadász- vagy campingszékkel, amelyet magukkal hordhatnak, s tetszés szerint tisztán tarthatnak.

Nekünk eszünkbe ötlött az a lehetőség is, hogy a MÁV alkalmazhatna olyan személyeket, akiknek az lenne a rendszeres feladatuk, hogy a vasúti kocsikban az ablakokat és az üléseket (esetleg még a padlózatot is!) tisztogassák. De ezt a variációt, mint korszerűtlent, túlhaladott álláspontot tükrözőt, csakhamar elvetettük. Éppen továbbítani akartuk a MÁV-hoz a fenti javaslatokat, amikor számos aláírással újabb levelet kaptunk. Levélíróink közölték, hogy újabban – például október 15-én – már a lépcsőn utaznak, annyira zsúfolt a szerelvény, így se a kilátásra, se a leülésre nincs gondjuk.

Az ügyet tehát lezártnak tekinthetjük.

Vagy talán mégsem?

(r.)

Egy kis üzlet

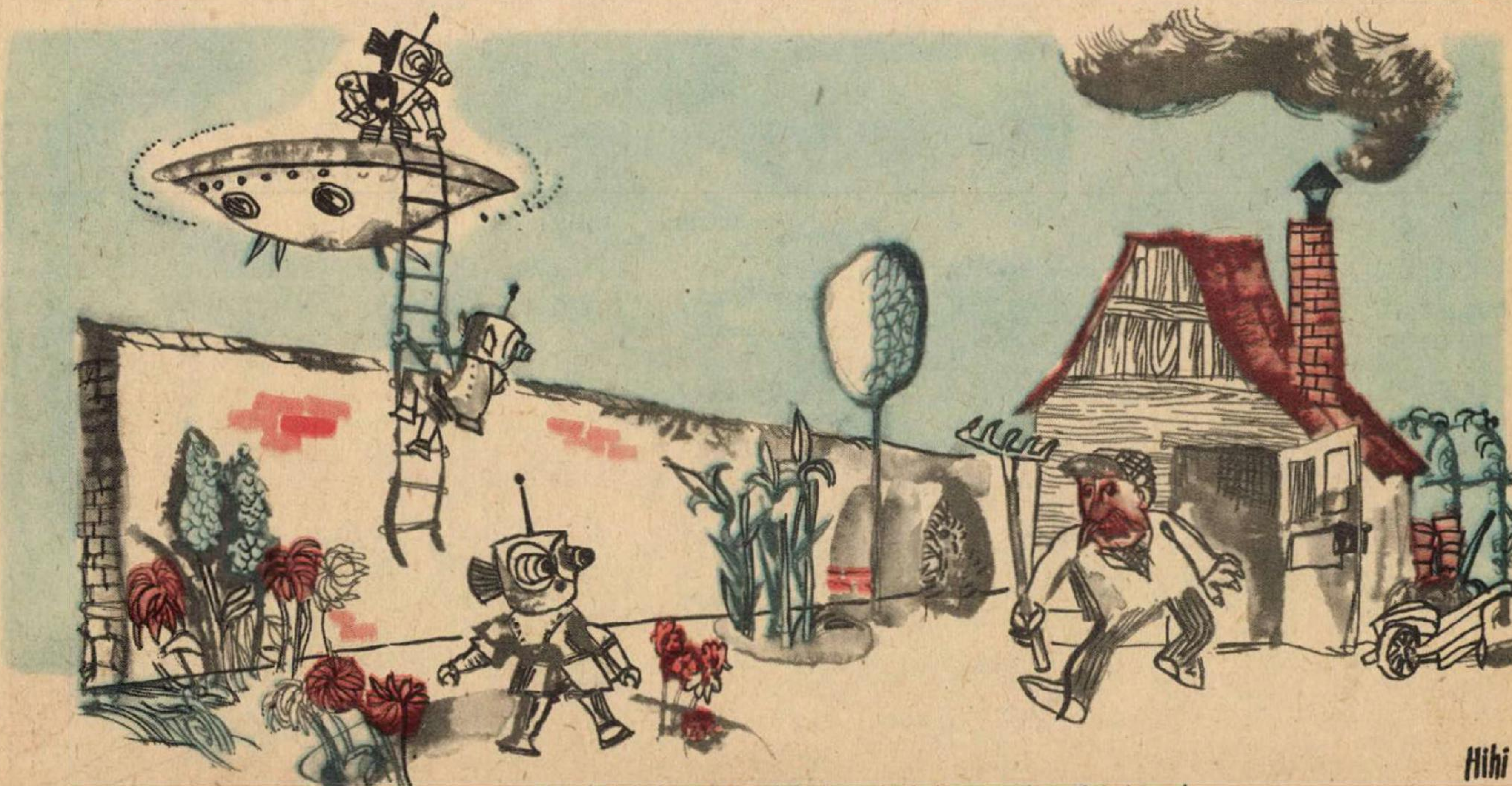
Vasvári Anna rajza

– Nincs elsejéig kétszázhatvanezer forintod?

Rövidlátó bácsi

Hegedüs István rajza

– Büdös kölykök, majd adok én nektek letaposni a virágágyat!...

Üldözik a Ku-Klux-Klan-t

Szűr-Szabó József rajza

EZER KENGURU

Editke mély tüzű, fekete szemei semmit sem látón meredtek a gyorsírásos jegyzet krikszkrakszjaira. Ujjacskái tétován repdestek az írógép billentyűi felett.

Mert Editkét e pillanatban nem érdekelte a munkája, Editke fájó kis szívét egyetlen kérdés gyötörte: mit zabálhat rajta?! Márminthogy Szloboda Feri mit zabálhat Kelemen Jolin? Hiszen ennek a Jolinak egyértelműen tapsi fülei vannak, a nyaka túlságosan hosszú és indokolatlanul vékony, az alakja körtéhez hasonlít. No és a járása?! Nem is lép, hanem páros lábbal ugrik, és mintha minden ugrás után egy picit lecsücsülne... Kenguru! Ez az! Tisztára, mint a kenguru! A feje kenguru, a nyaka kenguru, az alakja kenguru, az egész Kelemen Joli, úgy, ahogy van, egy kenguru!

— Mi lesz az ausztráliai megrendelőlevéllel? — szólt ki ekkor szobájából főnöke, a Kelenföldi Kugligyár beszerzési osztályának vezetője, és Editke, akinek gondolatai még mindig Kelemen Joli körül forogtak, ezer spinifex-gyökér helyett szórakozottan ezer kengurut rendelt Melbourne-ből, háztól házig, a tervnegyedév végére.

Néhány hét múltán „Nicht stürzen!" feliratú ládákban megérkezett ezer virgonc deviza-kenguru a Kelenföldi Kugligyár udvarára.

Raktárhiány miatt kezdetben a szabad ég alatt tárolták, később azonban szabadon engedték őket, mert a szűk ládákban több kenguru meghibásodott. Ott szökdécselt hát az ezer kenguru az udvaron, a műhelyekben, az irodákban. A szorgalmasabbja hasznosítani is igyekezett magát, küldöncmunkát vállalt,

vagy az anyagmozgatásnál segédkezett.

Nem is lett volna semmi baj, de néhány hónapra rá egy minisztériumi ellenőrző bizottságnak feltűnt, hogy ebben az üzemben kenguru a segédportás, kenguru a liftesfiú, kenguruk mossák fel a folyosókat, a megbeszéléseken is kenguruk szólalnak fel a legsűrűbben, nem is mindig helyesen, és általában tele van velük a gyár.

A bizottság szigorú vizsgálatot indított annak tisztázására, hogy feltétlenül szükség van-e ezer kengurura egy kugligyárban, és miután megállapította, hogy egyre sincs szükség, felvetette a felelősség kérdését.

Ennek során az igazgató, Nagy János, közölte és adatokkal bizonyította, hogy a Kugligyár nemrég ünnepelte fennállásának ötvenedik évfordulóját, erős törzsgárdája van, a kerületben élen járnak a balesetvédelmi oktatás terén, a vezetőség szívén viseli az ipari tanulók szakmai képzését, erkölcsi nevelését, rendszeresen tartanak termelési értekezleteket, ő személy szerint pedig most hall először a kenguru-problémáról, és helyteleníti.

Az üzem főmérnöke, Kapornaki Béla, elismerte, hogy az ő aláírása is szerepel a megrendelőlevélen, de annak szövegét kettős meggondolás alapján nem olvasta el: náluk a bizalom légköre uralkodik, márpedig a levelet előtte már többen szignálták, ellenőrizték, iktatták, egyeztették, olyan felelős beosztású munkatársak, kiknek hozzáértésében, éberségében nincs joga kételkedni. Ezen túlmenően a kritikus napon otthon felejtette a szemüvegét.

Doktor Kiss Jenő, a beruházási osztály vezetője előadta, hogy a megrendelés szabályos volt, az ezer kenguru a negyedévi import-keretbe belefért, ő közgazdász, és nem faipari szakember, felőle a műszakiak kardfogú tigrist is igényelhettek volna.

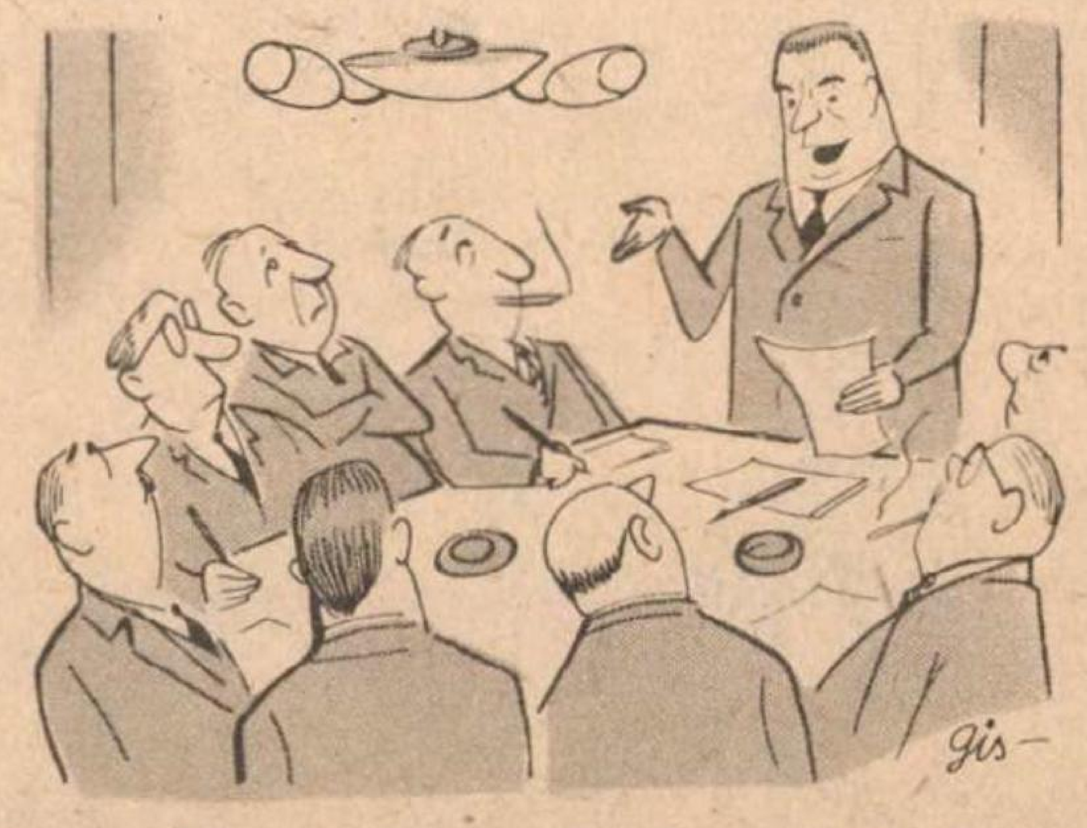
A nyomozás végül is eljutott Editkéig, aki sírva vallotta be, hogy szerelmi szórakozottságból ő rendelt spinifex-gyökér helyett ezer kengurut, à húsz dollár és a szállítási költségek.

A vizsgálat tehát eredményesnek bizonyult. Editkét példásan megbüntették, de nem vette nagyon a szívére, mert közben Szloboda Feri szakított Kelemen Jolival.

A kengurukat átirányították a mezőgazdaságba.

Kürti András

Gyártmánytervezés

– Ne törjük a fejünket fölöslegesen, kartársak! A lapokból úgyis megtudjuk, hogy milyen újdonságokat dobunk piacra!

A regényhős

A Csokonai Vitéz Mihály Diákotthon igazgatói irodájába egy körülbelül 30 éves magas, vékony, égő szemű férfi lépett be. Meghajolt az igazgató előtt, de bemutatkoznia fölösleges volt, mert az igazgató jól ismerte a neves fiatal írót.

— Mivel szolgálhatok? — kérdezte vendégétől, miközben udvariasan hellyel kínálta meg.

— Új regényt írok — kezdte az író minden teketória nélkül —, s ehhez elsősorban egy élettel teli, húsból és vérből való főhősre van szükségem. Nem akarom papirosból mesterkélni, nem akarom kiagyalni, hanem érintetlenül akarom átvenni a lüktető életből. Tudomásom szerint ennek a diákotthonnak valami háromszáz bentlakója van. Ajánljon nekem egyet közülük főhősnek!

Az igazgatónak tetszett az ötlet. Gondolkodni kezdett.

— Lássuk csak... hm... megvan! Ez aztán a hős! Csodálatos fiatalember! Atomfizikai tanulmányokat végez, s máris van egy új elmélete a természetes neutrino viselkedéséről. Mint valószínűleg tudja, a neutrino jelenléte rendkívül nehezen mutatható ki, mert nincs elektromos töltése. Azt hiszem, helyben vagyunk. A tudomány századát éljük, korunk hőse a tudós, aki az emberi értelem határán fogalmazza meg az érthetetlent. Nos?

Az író bólogatott, majd udvariasan válaszolt:

— Igen. És ki volna még?

Az igazgató tovább tűnődött.

— Ki is... ki is... hm... megvan! Nagyszerű fiatal zeneszerző az illető, a jövő hónapban mutatják be az első szimfóniáját. A szakértők egy új Bartókot sejtenek benne. Nagyon érdekes ember!

Az író egy ásítást nyomott el, s így válaszolt:

— Nagyon köszönöm, de... talán más is akadna...

Az igazgató nyelt egyet, de türelmesen gondolataiba mélyedt, majd hirtelen felderülve kiáltotta:

— Hopp, megvan! Az illető valóságos lángész a matematikában. Képzelje, egy új rendszerű geometrián dolgozik, sőt azt is elárulta nekem, hogy közeljár a Fermat-sejtés megoldásához. Egy napon Nobel-díjat kap, meglátja. Azt hiszem, ennél maradhatunk.

Az író megvakarta a fejét.

— Érdekes, érdekes, de úgy érzem, érdemes még egy kicsit tovább gondolkozni. Hátha akad jobb is!

Az igazgató sóhajtott, s tovább gondolkozott. Néhány másodperc múlva újra lelkesedett:

— Most már nem kell tovább kutatnunk! Az illető kutató orvos lesz, de máris nagy jelentőségű ötletei vannak az emberi élet meghosszabbítása terén. Meghívták a genfi gerontológiai kongresszusra is. A huszadik század büszkesége lesz, az emberiség jótevője. Nos?

Mielőtt még az író válaszolhatott volna, megszólalt a telefon. Az igazgató felvette a kagylót.

— Igen, én vagyok! — mondta. — Jó estét! No, mi újság? Micsoda? Hát ez borzasztó! Szörnyű! Hát... nem is tudom, mit mondjak... A rendőrségen van? Igen... igen... ott leszek... Jó estét!

Feldúlt arckifejezéssel tette le a kagylót.

— Mi történt? — kérdezte az író.

Az igazgató elkeseredetten legyintett.

— Rettenetes dolog! Átkozott csirkefogó! Az intézet szégyene. Részeges, tolvaj, huligán! Régen ki kellett volna már tenni a szűrét, de valaki mindig megvédi, és persze ő is fogadkozik, hogy megjavul. Tudja, mit csinált megint ez a disznó? Betört egy idegen lakásba, megtámadott egy fiatal lányt, leütötte az apát, amikor az a lánya segítségére sietett. Szerencsére a szomszédok meghallották a sikoltozást, és nagy nehezen ártalmatlanná tették a gazembert.

Az író arca felderül.

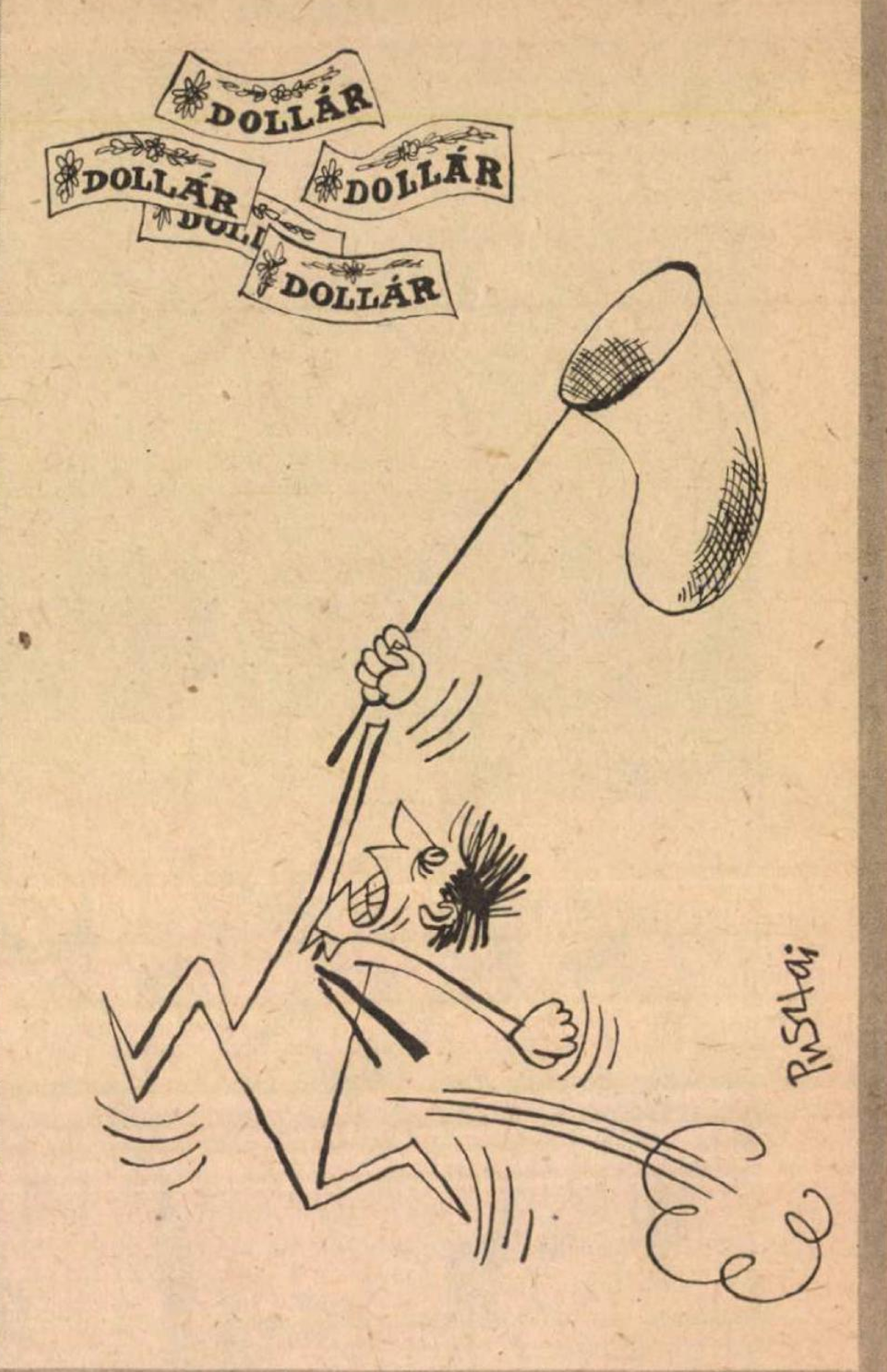
— Ez az! — kiáltotta. — Ugye mondtam, hogy érdemes volt tovább keresgélni? Szégyellem magam a kishitűségemért, de mármár azt hittem, főhős nélkül kulloghatok haza!

Feleki László

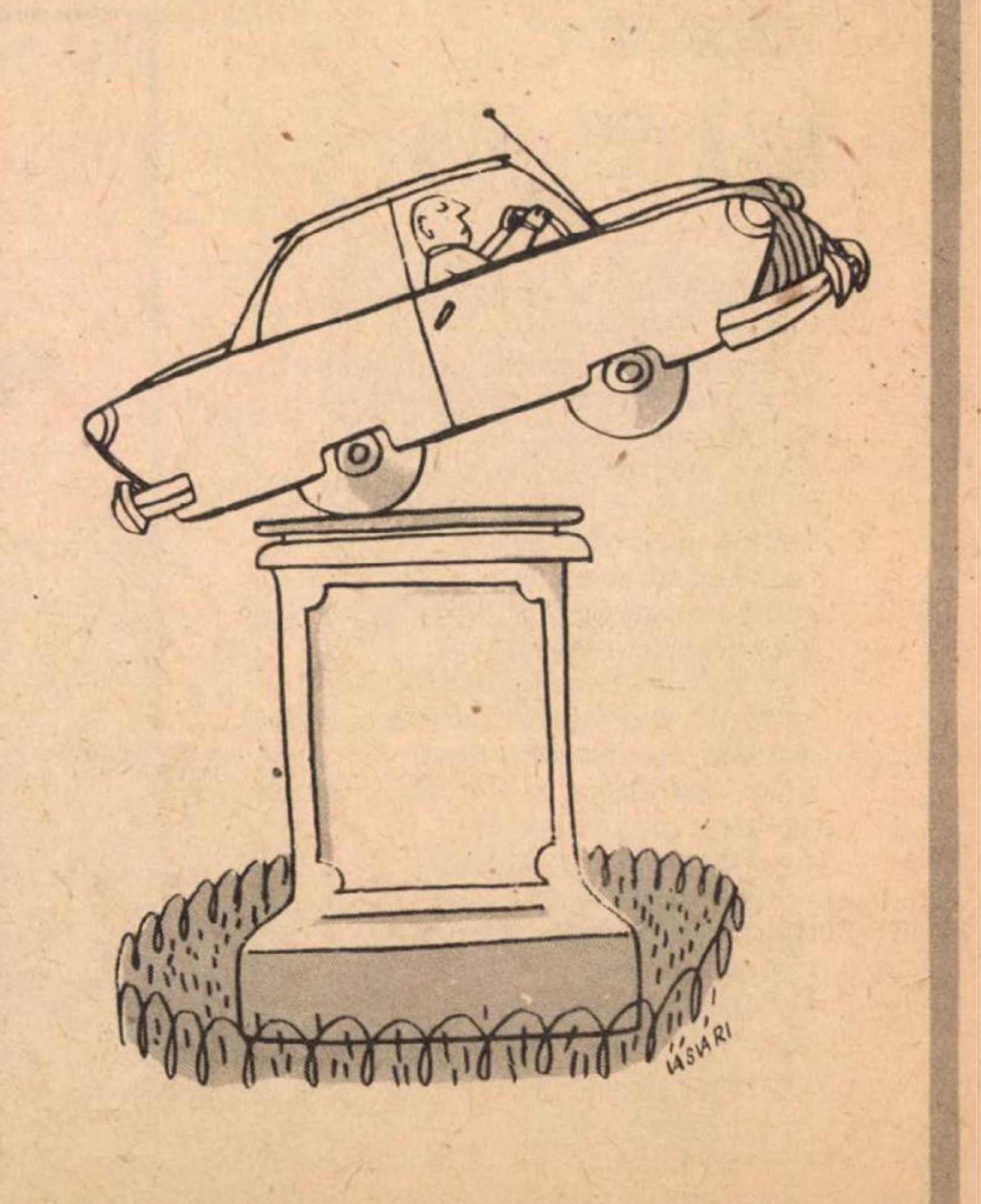
Disszidens

Pusztai Pál rajza

Modern lovas szobor

Vasvári Anna rajza

SZOVJET HUMOR

G. és V. Karavajev rajzai

OPERÁCIÓ

– Kérem a műtőkést!

TÜRELMETLEN TÉVÉ-TULAJDONOS

E. Scseglov rajza

J. BLAGOV:

így is van néha

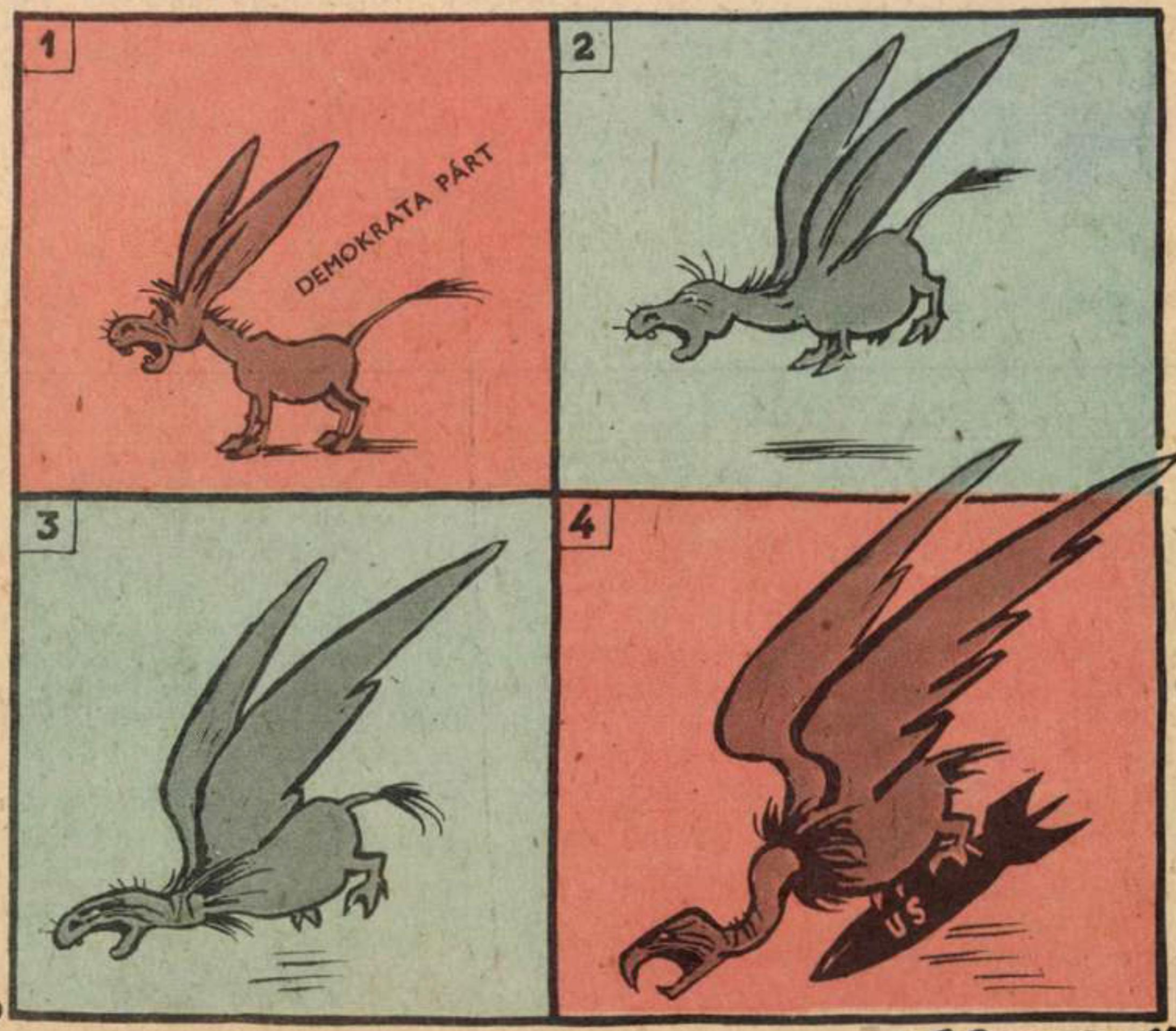

A vadonatúj, szép lakásnak
vadonatúj lakója volt,
ki vett egy pompás hűtőgépet,
és vett egy porszívót.
Két remek készülék,
új csillár, új asszony,
hogy az isteni összkomfortból
semmit se mulasszon.
Két hónap múlva jártam arra,
mint kíváncsi látogató...
Megvolt a hűtőgép,
és megvolt a porszívó,
megvolt a drága, modern csillár,
maradt az összkomfort,
a férj azonban, a férj, az immár
egészen máshol volt,
és éppen ez a szomorú
e kis történetben,
mert egy másik nővel élt.
Porszívó nélkül,
Hűtőgép nélkül,
Sőt, csillár nélkül — albérletben.

(P. A. fordítása)

MI LETT A SZAMÁRBÓL?

M. Abramov rajza

AGGÓDÓ MAMA

G. és V. Karavajev rajza

– Az én kis fiacskám ma ugrik először!...

PRECÍZ FODRÁSZ

V. Zsarinov rajza

A. HAZIN:

A PAPÍR

(Főnök az asztalnál ül, vele szemben a Barátja.)

BARÁT: ...és amikor azt kiáltottad, Vászja: „Elvtársak, utánam!", s teljes magasságodban kiegyenesedve mentél a század előtt...

FŐNÖK: Nem is lehetett volna másképp, öregem. Én voltam a parancsnok, a kötelességemet teljesítettem.

BARÁT: Szerettünk is a bátorságodért, a gyors, önálló döntéseidért.

FŐNÖK: Arra emlékszel, Aljosa, amikor egy kis csapattal elfoglaltuk N. helységet?... Pedig nem is kaptunk rá parancsot. Nem baj, gondoltam magamban, csak nem fogok egyezkedni a zászlóaljparancsnokkal, amikor a jobb szárnyunk már áttörte a német vonalakat! Elhatároztam, hogy támadunk, és kész...

BARÁT *(emlékezve)*: Hát igen... N. helység. Öregem, majdnem otthagytad a fogadat.

FŐNÖK: És látod, most ugyanebben a helységben az építési osztály helyettes vezetője vagyok. De milyen más most a város. Békés élet. Körös-körül új építkezések. Különös elgondolni, hogy ugyanebben a szobában, ahol most ülök, valamikor bonyolult harci feladatokon kellett töprengeni.

BARÁT: Lehetséges, hogy pont ugyanennél az asztalnál...

FŐNÖK: Igen... Még az is lehet... No, de elég az emlékekből. Milyen ügyben jöttél?

BARÁT: Ó, semmiség... Téglát kell kapnom ma, de itt a kiutalásotokba valami gépelési hiba csúszott: 5000 darab helyett csak 500-at írt a gépírónő. Az osztályvezető nem vette észre a hibát, aláírta, és elutazott a központba. Javítsd ki, kérlek szépen, te vagy a helyettes vezető. Írj oda még egy nullát, meg azt, hogy „Javította". Ennyi az egész. Rögtön rohanok is vele. Sürget az idő.

FŐNÖK: Micsoda buta dolog! Add csak ide *(elveszi a papírt)*. Igen!... Hányszor néztünk együtt farkasszemet a halállal... *(Szünet.)* Kellemetlen, nagyon kellemetlen!... A vezető tehát csak 500-at írt alá...

BARÁT: Egyszerűen nem vette észre. Írd már alá, Vászja. Mindjárt bezár a raktár.

FŐNÖK: Igen, igen, aláírni azt nem nehéz... *(Felveszi a tollát.)* Hát arra emlékszel-e, amikor együtt mentünk felderítésre? *(Szünet.)* Aláírni, aláírni... Tudod, mit? Várjuk meg inkább Szemjon Szemjonovicsot!

BARÁT: Lehetetlen! Nem tudok várni! Az emberek állnak.

FŐNÖK *(közelíti a tollát a papírhoz)*: És amikor a hátadon hoztál ki a csatatérről, a legnagyobb golyózáporban? Emlékszel? *(Szünet.)* Hová juttatsz te engem ezzel a buta papirossal...

BARÁT: És te még sebesülten sem akartál elmenni a csatamezőről. Hogy mondogattad nekem: „Még tudok lőni, Aljosa."

FŐNÖK: Igen... *(Szünet.)* Nem, nem tudok segíteni, Aljosa, össze kell egyeztetni előbb. A tégla, tudod te is, komoly dolog... Nem lehet így, hipp-hopp, határozni... A fejembe kerülhet.

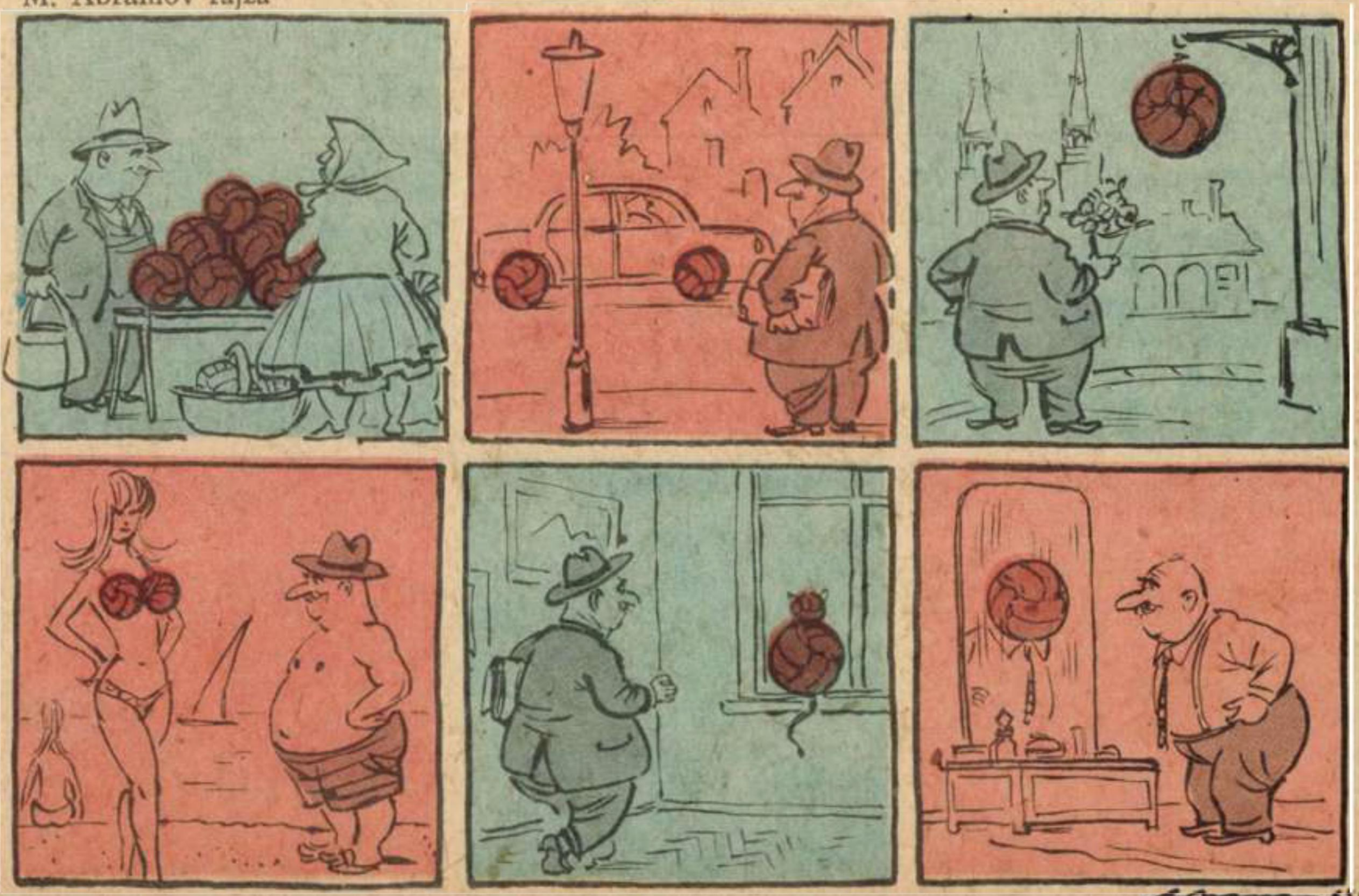
BARÁT *(dühösen)*: Ez aztán szép dolog! A haláltól nem féltél, kézigránáttal támadtál a tankokra, bombázáskor...

FŐNÖK *(filozofikusan)*: Ez igaz, Aljosa, de más a háború, és más a békés építő munka...

Oroszból fordította: Puskás Tamás

A VÉRBELI SZURKOLÓ

M. Abramov rajza

Két percig NAPÓLEON voltam

Ellenségeim azt terjesztik rólam, hogy nem rövid életemben soha nem értem el magasabb pozíciót. Hiába hivatkoztam arra, hogy 1910-ben Sóstón ragyogó rekorddal megnyertem a százyardos síkfutást, magam mögött hagyva a „Kiskunhalasi Testedző Egyesület" bajnokát, Hilndonner Ödönt, meg hogy 1913-ban önképzőköri alelnök voltam, végül 1916-ban címzetes tizedesnek nevezett ki ő császári és királyi Felsége, az áldott emlékű Ferenc József, az első és utolsó. Ez utóbbi magas rangot azzal próbáltam meghálálni, hogy menetelés közben, közismerten kiművelt tenorhangomon mindig én intonáltam a szépséges nótát, hogy aszongya:

Ferenc József masírozott
Szájában a fasírozott.

Miután mind ez érvelésem mindeddig hiábavaló volt, most kénytelen vagyok – szerénységem ellenére – pá-

lyámnak még egy dicsőséges csúcspontját megemlíteni, amiről eddig hallgattam.

Mostanában, 1920-ban történt, Bécsben. A kódis emigránsok egyik közkedvelt állítólagos ebédelő helyén egyetlenegy vendég volt csak oly pazarló, hogy valódi margarinnal készített burgonyát mert rendelni. Korda Sándor névre hallgatott a fiatalember, akiről akkor még senki sem tudta, hogy valamikor Sir Alex néven az angol filmgyártás királya lesz. Sokan közülünk fejcsóválva figyeltük ezt a fényűző életmódot. De nem volt igazunk, a fiatal filmrendező hamarosan a „Sascha" filmgyárhoz szerződött, és a nagy karrier megindult.

Sündörögtünk Korda körül, reménykedtünk benne, juttatott is ilyen vagy olyan kisebb keresetet sokunknak. Németül ugyan alig tudtunk valamit is, de akkoriban még a néma film járta, így hát statisztának szervezett be bennünket, így kaptunk az ő révén – ameddig Bécsben filmezett – néhányszor néhány garast.

Egy Napóleon-film különösen sok reményt ébresztett bennünk. Korda megüzente: a nagy oroszországi visszavonulás jeleneteit akarják felvenni, egy sereg statisztára van szükség, a szétzüllött „Grand Armé" lerongyolt katonáiként kell elvonulnunk majd a császár előtt. Rossz lábammal nagyon is alkalmas voltam egy félig megfagyott, bicegő francia katona alakítására. Már valamenynyiünket felöltöztettek, maszkíroztak, csak a Napóleont játszó színésszel volt valami baj. Hiába ordítozott az ügyelő, maga Korda is, csak nem ült a helyére, hogy elvonuljunk előtte. Hamarosan kiderült, hogy a jellegzetes háromszögletű Napóleon-csákóval van baj. Túl nagy volt, a színész feje meg sokkal kisebb, és mindig az orrára csúszott a föveg. Orrán csákóval pedig általában aligha lehet egy francia császárt filmezni! Hiába szitkozódott Korda, miért nem szereztek be idejében egy kisebb csákót, a csinos kellékesnő a vállát vonogatta, csak ilyen fejfedőt tudtak szerezni, ő aztán igazán nem tehet arról, hogy ennek a hólyag Karlnak ilyen kicsi a feje. Korda tombolt, a pénzember tombolt, összecsődítették a statisztákat, a színészeket, kibérelték a műtermet, felállították a díszleteket, rengeteg költség hiába, nem indulhat a felvétel, nincs Napóleon, selejt ez, mert kicsi a feje. A színész szerepe nem volt valami különleges, főleg ülnie kellett a szokásos Napóleon-pózban, és elkeseredetten nézni, amíg letört katonái menetelnek. Korda kétségbeesetten nézett körül, rám pillantott, majd rám ordított.

– Neked óriási tökfejed van, gyerünk, te leszel Napóleon!

A meglepetéstől csak hápogni tudtam, de már nekem esett az öltöztető és a maszkírozó, először is a fejembe nyomták a háromszögletű kalapot, mindig kitűnő fejem volt, most is: mintha rám öntötték volna. Aztán kezdtek kifesteni, tincset ragasztottak a homlokomra, a szerencsétlen Karlról lehúzták a ruhát, már a csizmát is megragadták volna. Ezalatt egy segédrendező a forgatókönyvvel mellém ugrott, és a fülembe darálta, pusmogta, hogyan kell ülnöm, miként bólintanom, semmi az egész, ha ilyen nagy fejű vagyok, akkor simán megy majd minden.

Közben Karl elég lenge öltözékben, de még csizmákkal a lábán lélekszakadva a műterem hátulsó részébe rohant, a csinos kellékesnőhöz. Csak amikor utánafutottak, elragadni a csizmákat, vették észre, hogy fordult a kocka. Karl térdre hullva kért bocsánatot Micitől, dehogy költözik el tőle, halálosan szereti, csak még az egyszer béküljenek ki, ne álljon bosszút, ne tegye tönkre a karrierjét! A megenyhült Mici perdült egyet, és valahonnan – nyilván a pult alól – egy csodálatos, sokkal kisebb kalpagot, csákót varázsolt elő, és ez már csodálatosan illett az előbb még detronizált császár fejére. Lehúzták rólam a tábornoki egyenruhát, levették fejemről a csákót, újra Karl lett Napóleon, engem meg odautasítottak a tömegbe, közönséges, sántikáló közkatonának.

Ha a szerelmi intrika elragadta is trónomat, két percig mégis francia császár, Napóleon voltam!

Ehhez mit szólnak az irigyeim?

Nádass József

SZÁZÉVES A „NEVETŐ BÖLCS"

Franciaország most ünnepli Tristan Bernard – az egykor népszerű humorista és vígjátékíró – születésének századik évfordulóját. Az örökké vidám író, aki a „nevető bölcs" becenevet kapta kortársaitól, híres anekdotázó volt. Annyi legendás történet keringett róla, akár Bernard Shaw-ról, Molnár Ferencről vagy Karinthy Frigyesről. Íme, mutatóba kettő.

BANKBETÉT

Igazi bohém volt, mindig anyagi zavarokkal küszködött. Egyszer, a húszas évek közepén százezer frank honoráriumot kapott Hollywoodból. Berakta az állami Bank de France-ba, és büszkén mutogatta barátainak a betétkönyvet. Este a bank előtt sétálva nagy megelégedéssel látta, hogy szuronyos katona áll őrt a bejáratnál.

Aztán tovább is lankadatlanul hódolt két szenvedélyének, a kártyának és a lóversenynek, és apránként megdézsmálta a betétet. Egy szép napon az utolsó ezer frankost is felvette. Búsan botorkált kifelé a bankból, odalépett a posztoló katonához, megveregette a vállát, és így szólt:

– Köszönöm, édes fiam, most már hazamehet!

MÉRLEG

A monte-carlói tengerparton sétált, elegáns nyaralókosztümben, porcelán nadrágban, sötétkék aranygombos kabátban, fején díszes tengerészsapkával. Találkozott a sógorával, Pierre Weber ugyancsak neves színpadi szerzővel, aki elismerően mondta:

– Micsoda gyönyörű tengernagyi sapkád van! Hol szereztél ennyi pénzt?

Büszkén válaszolt Tristan Bernard:

– A játékkaszinóban nyertem.

Majd csendesebben hozzátette:

– A hozzá tartozó hadihajót elvesztettem.

S. A.

Egy önkiszolgáló boltban

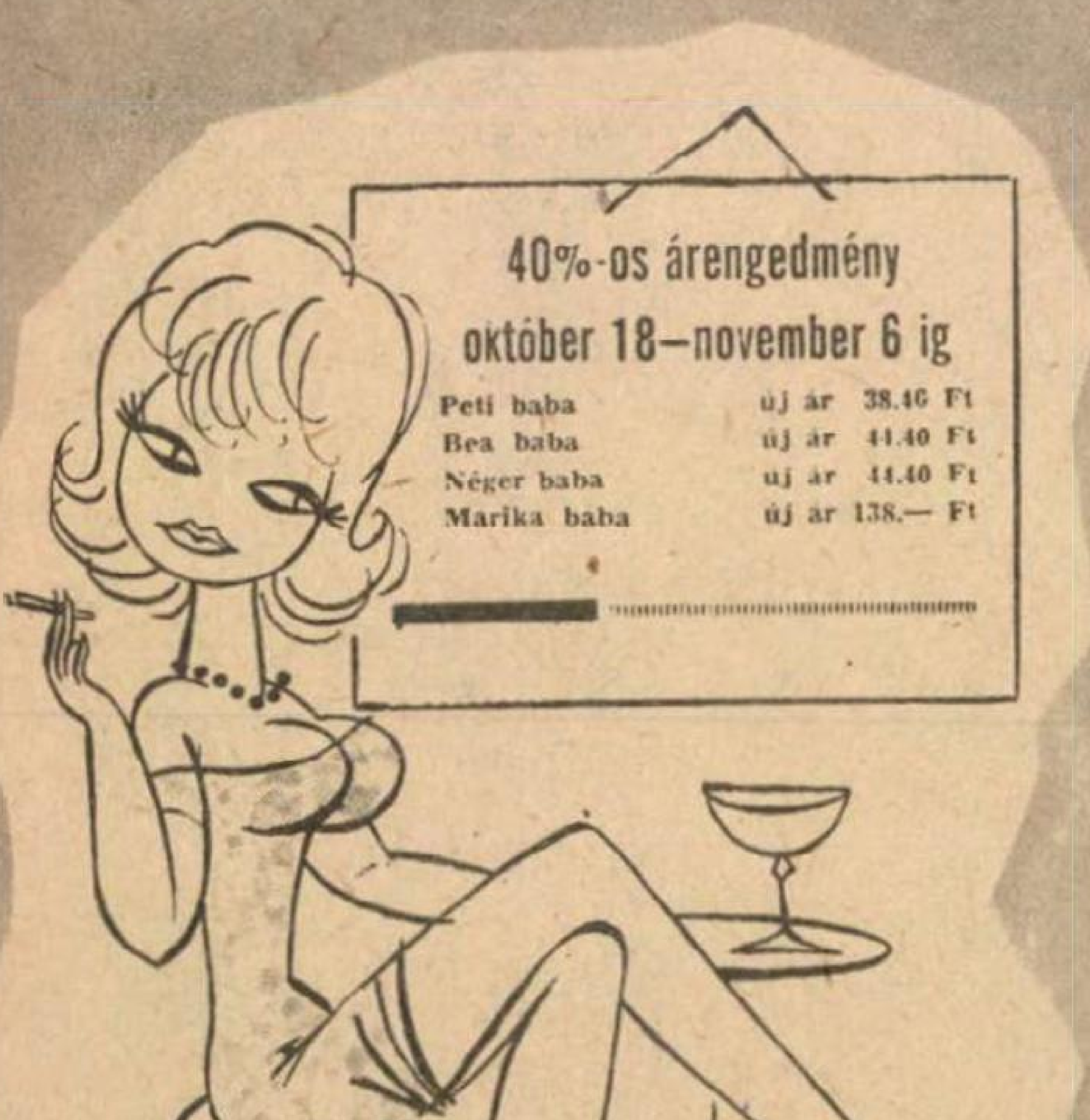
– Hiába, azért a nők még ma is rajtam felejtik a szemüket...

Rossz hír a minisztériumból

Babavásár

... és Mici baba

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Költségkímélés céljából...

Az OTP keszthelyi járási fiókjától kaptam a következő levelet:

„Közöljük, hogy a Hévíz postahivatalnál megszüntetett 843.214. számú postai takarékbetétkönyvének kamatait,

4,90 Ft-ot, azaz: Négy forint 90 fillért költségkímélés céljából MNB postautalványon való kiküldés helyett költségmentesen a postahivatalnál vagy választása szerint fiókunk pénztáránál bocsátjuk rendelkezésére.

Kérjük, hogy ezt a levelünket gondosan megőrizni és a kamat összegét a fenti postahivatalnál vagy fiókunknál személyesen ennek a levélnek átadása ellenében 30 napon belül felvenni szíveskedjék.

Két aláírás."

Tehát költségkímélés céljából utazzam Budapestről Hévízre, és személyesen vegyem fel a 4 forint 90-et! Hát nem gyönyörű?

Úgy határoztam, nem utazom se Hévízre, se Keszthelyre. Üsse kő, legyen inkább az OTP járási fiókjáé az a 4 forint 90!

Sarló Sándor

Előkészület a világbajnokságra

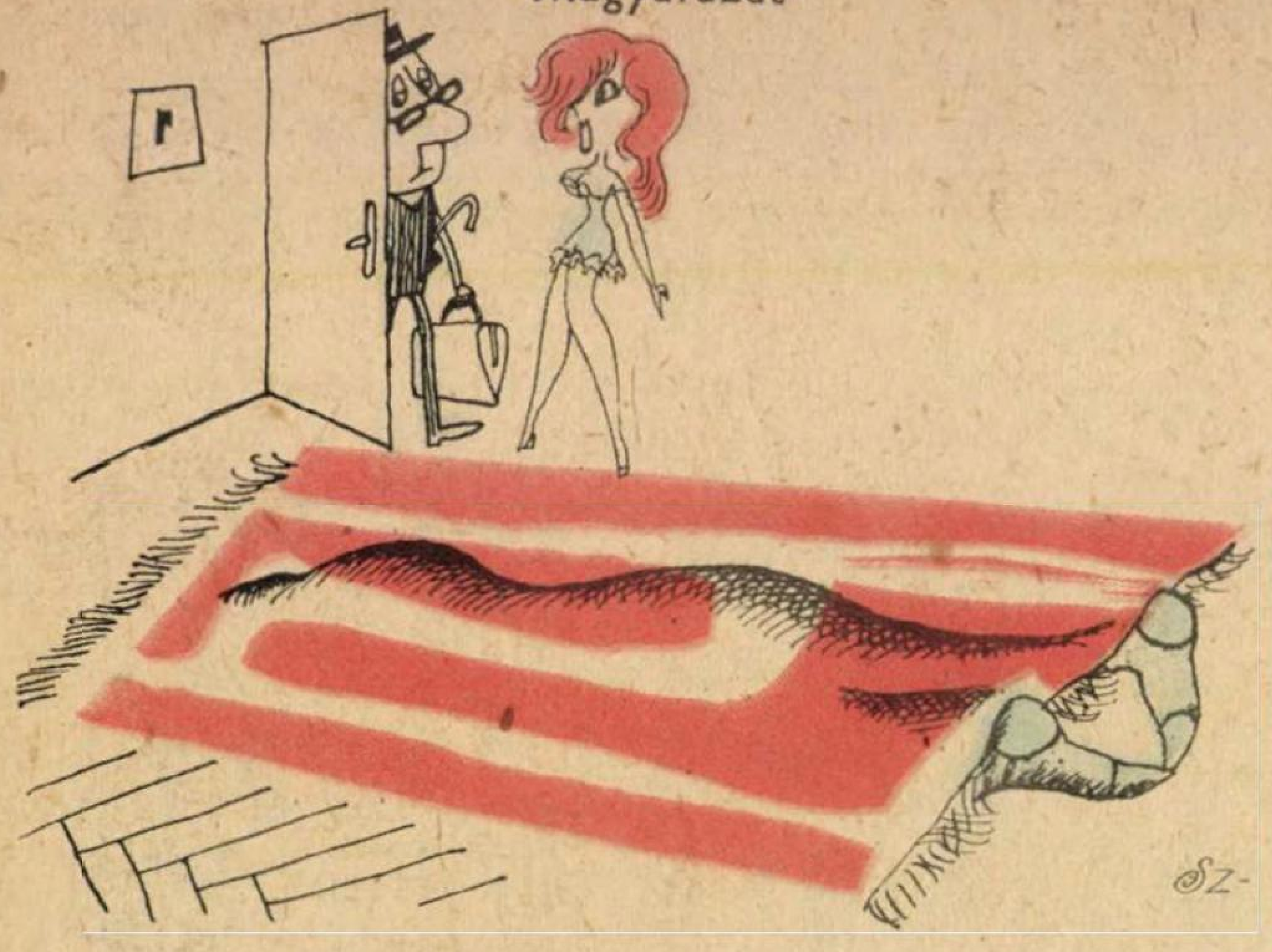
– Tessék mondani, hogy mondják azt angolul, hogy: „Nagyon örülök a győzelemnek!"?

Érik az alma

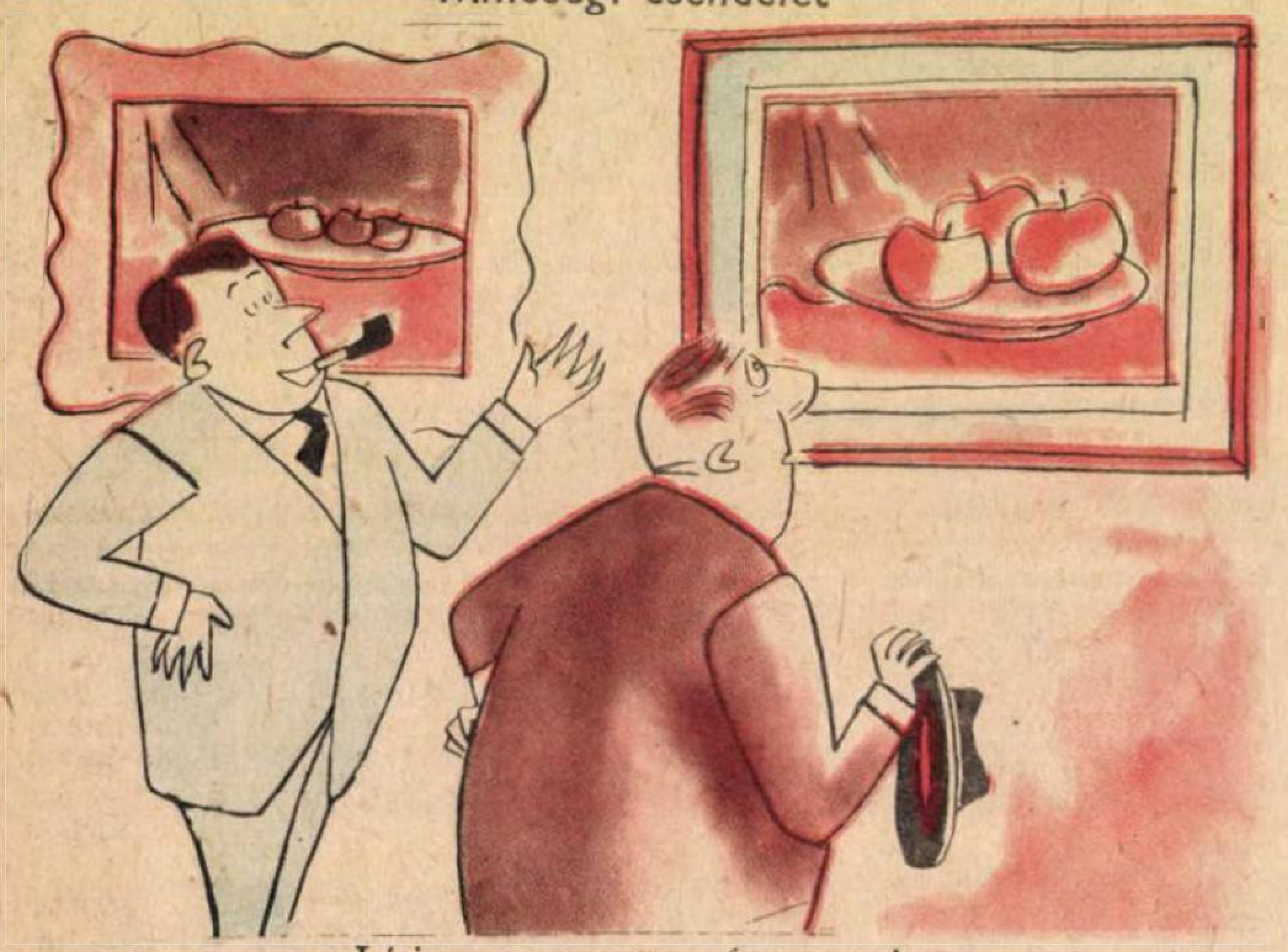
– Hát, Marika, ahogy így elnézem, még exportra is mehetne...

Magyarázat

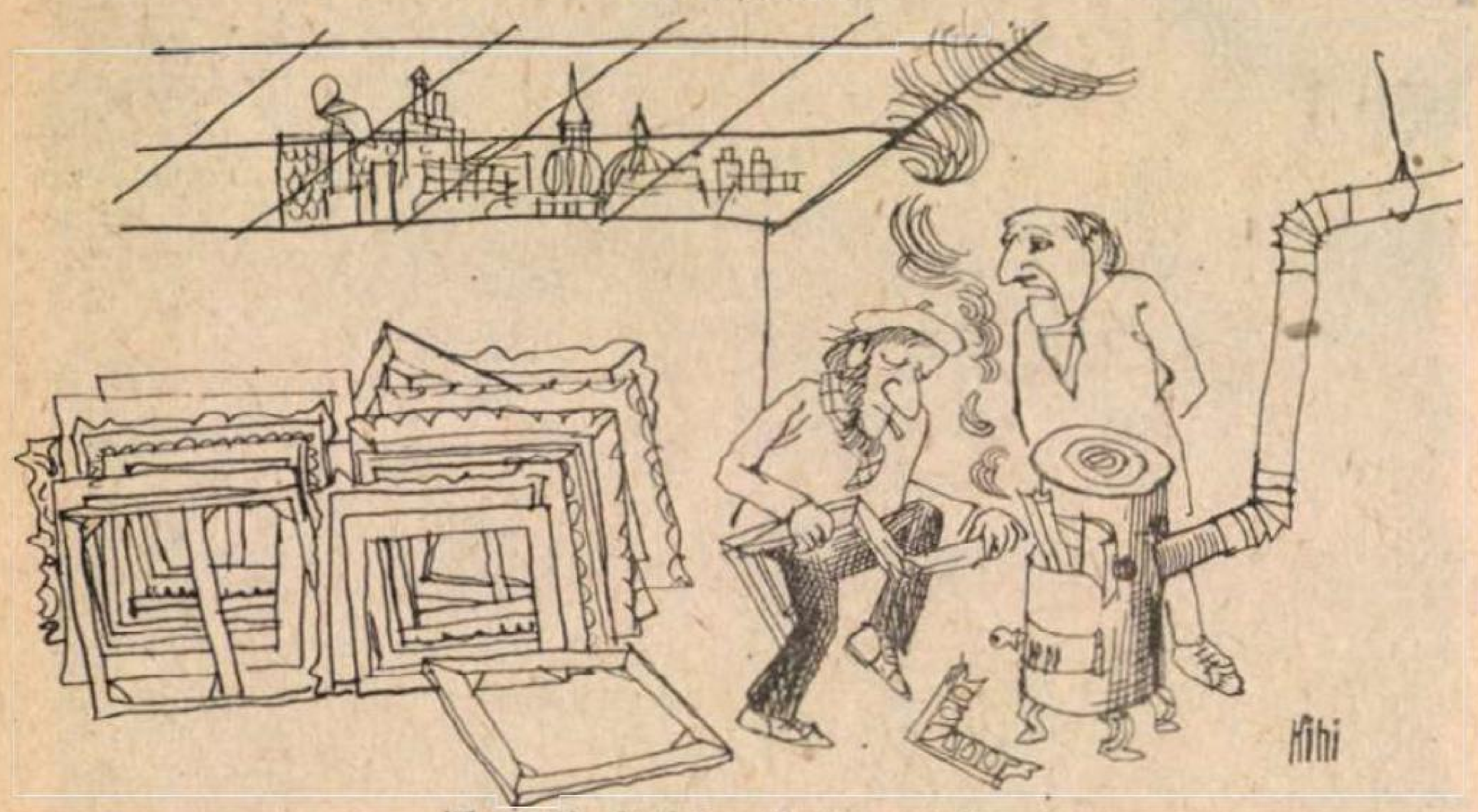
– Képzeld, Jenő, megvetemedett a padló!

Minőségi csendélet

– Látja, ezt exportra festettem!...

Bohémek

– Te jól felkészültél a télre...

JÓ ÖTLET

A demokratikus Berlinben, az NDK fővárosában a nagyarányú építkezések során most adtak át rendeltetésének egy 17 emeletes lakóházat. Nem sokkal a megnyitás után a National Zeitung panaszos levelet kapott az egyik lakótól.

„Micsoda botor intézkedés volt, — írta többek között —, a házfelügyelőt pont a 17. emeletre telepíteni! Mint tudjuk, a házfelügyelői lakás rendszerint a földszinten van, ami megkönnyíti a lakókkal való érintkezést."

A lap hasábjain a következő választ olvashattuk:

„Bölcs intézkedés volt a házkezelőségtől a házfelügyelő lakását a legfelső emeleten kijelölni. A felhőkarcolónak ez az alkalmazottja ugyanis képzett szerelő is, aki szerződése értelmében köteles a házban különböző munkálatokat elvégezni, így például a liftet — ha netán elromlik — megjavítani. Nem kevesebb mint 288 lépcső vezet fel a 17. emeletre. A házkezelőséggel egyetértünk abban, hogy a házfelügyelő sokkal gyorsabban javítja meg a liftet, mintha a földszinten lakna."

(s.)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Változatok a Dunakorzón" című cikkükre válaszolva közöljük: megtettük az intézkedést, hogy a korzón a labdarúgás megszűnjön. A Duna Szálló melletti parkírozóhely, valamint a sérült járdarészek kijavítása a jövő évi tervünkben szerepel. A valóban elsőrangú idegenforgalmi látványosság karbantartása, természetesen, szívügye a kerületi tanácsnak is, a végleges rendezés azonban már túlnő a hatáskörünkön.

V. ker. Tanács VB
Építési és Közl. Oszt.

A Ludas Matyi október 7-i számában „Önbiztosítás" címmel cikk jelent meg. Ennek kapcsán közöljük, hogy a cikkíró hűtőgéptulajdonos készüléke, mióta a hibás alkatrészt kicseréltük, kifogástalanul működik, amit az is bizonyít, hogy szervizünkhöz újabb panasz nem érkezett. Szállítómunkásainkat ismételten figyelmeztettük az udvariasság szabályainak betartására. Magunk részéről mindent elkövetünk, hogy ügyintézésünket még jobbá tegyük, és reméljük, a jövőben a mostanihoz hasonló panasz nem merül fel.

Hűtőgépgyár
Közp. Hűtőgépszerviz

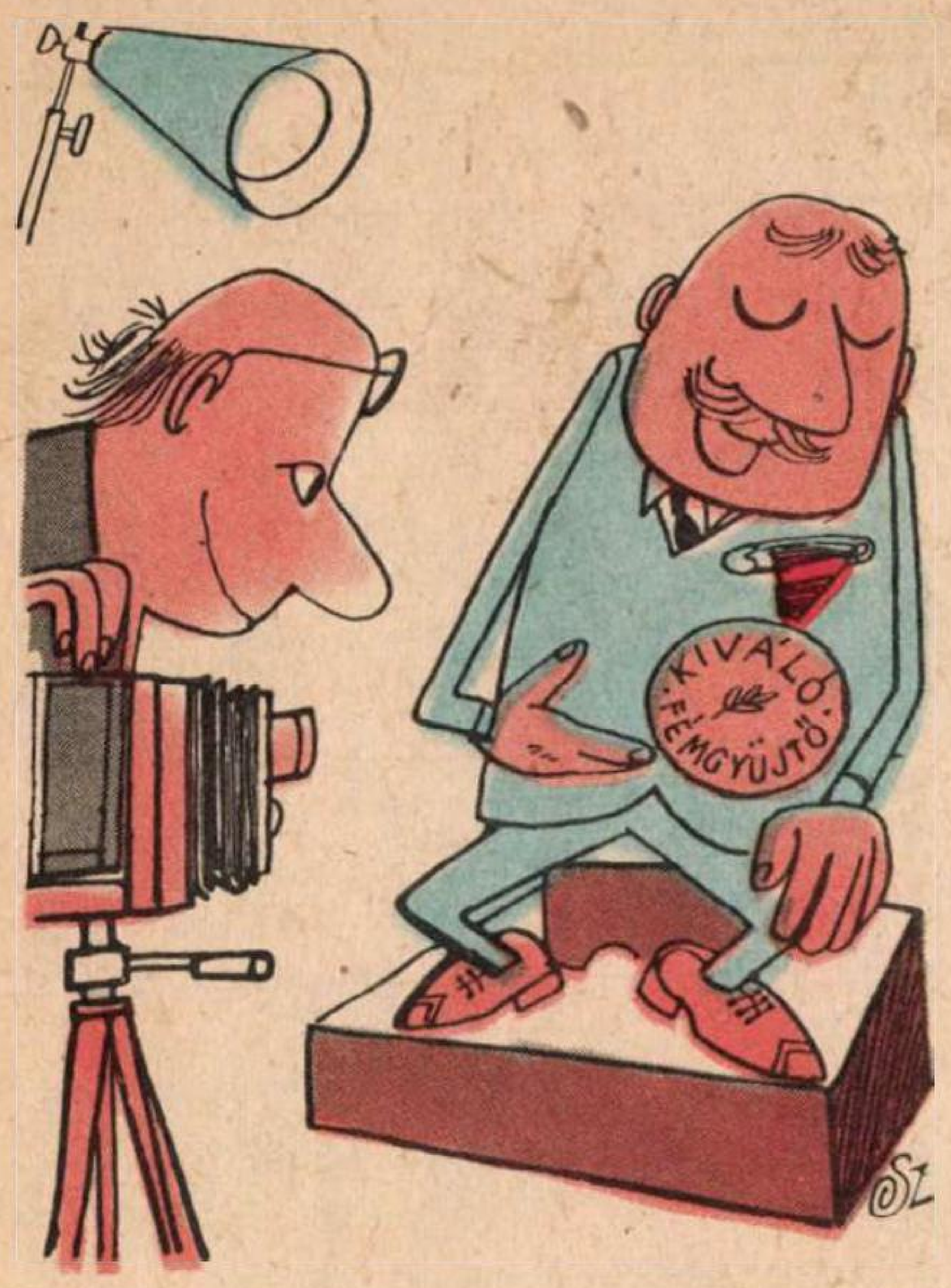
Lapjukban „Esernyő" címen bíráló írás jelent meg, amely kifogásolja, hogy nem lehet férfiernyőt kapni. A bírálat jogos, de a hiány nem amiatt adódott, hogy a kereskedelem helytelenül mérte volna fel a szükségletet, hanem az a baj, hogy az iparnak nem áll rendelkezésére elegendő fémalkatrész, váz és sín. A Fővárosi Ruhaipari Vállalat, az egyetlen ernyőkészítő üzem, a megrendelt 17 ezer esernyőből csak 5800 darabot szállított le eddig, mert a Zala megyei Vasipari Vállalat – az alapanyaghiányra hivatkozva – nem küldött elég alkatrészt Az import férfiernyők is csak a negyedik negyedévben érkeznek meg.

Divatárú Nagykeresk. V.

*

A szerkesztőség megjegyzése: *Azoknak a férfiolvasóinknak, akik mégis sürgősen esernyőhöz akarnak jutni, tanácsoljuk: fáradjanak ki Rákospalotára. A Szivárvány Áruház 27-es fiókjának (XV., Rákos út 70.) vezetője telefonon közölte velünk: náluk kapható férfiesernyő.*

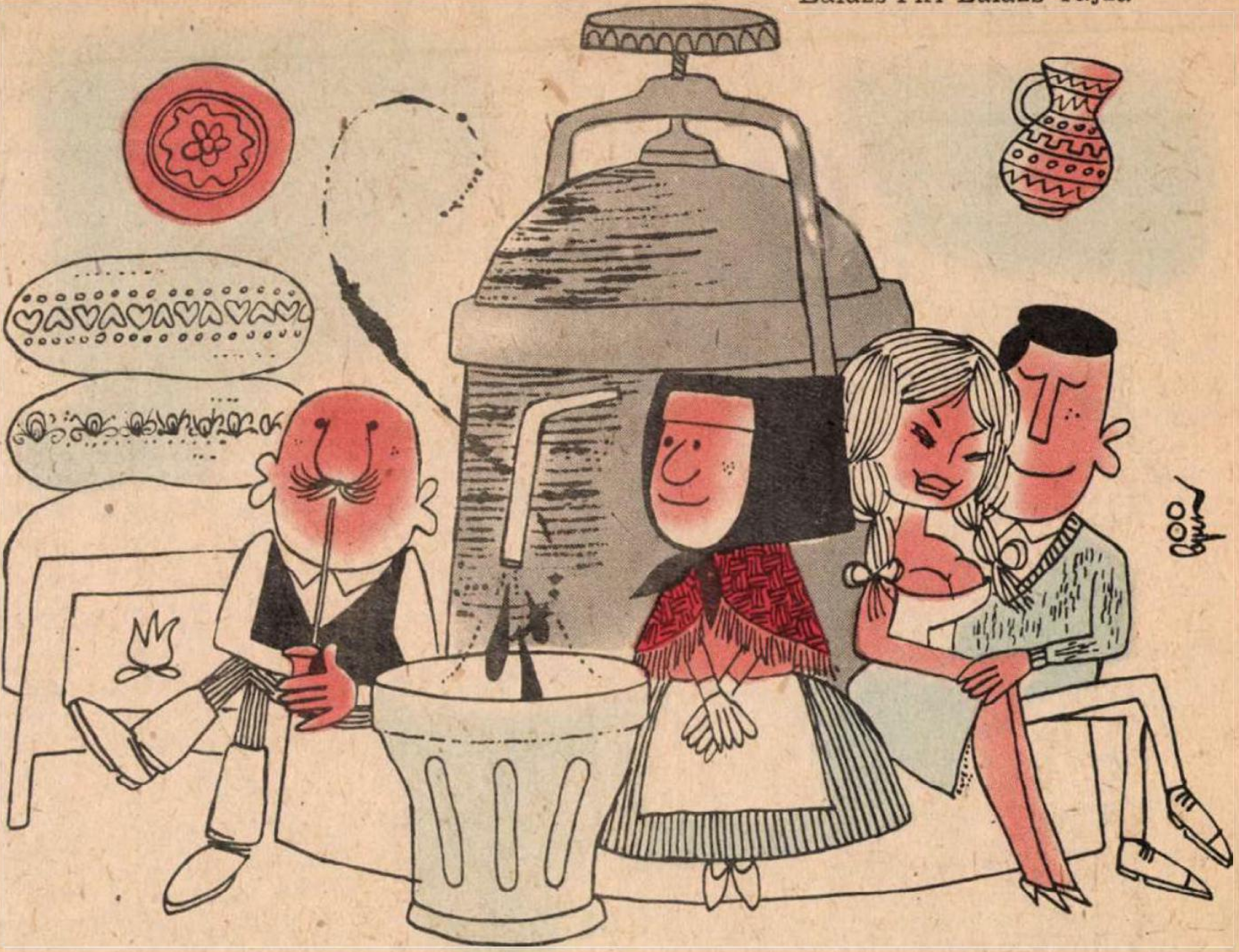
Hiúság vására

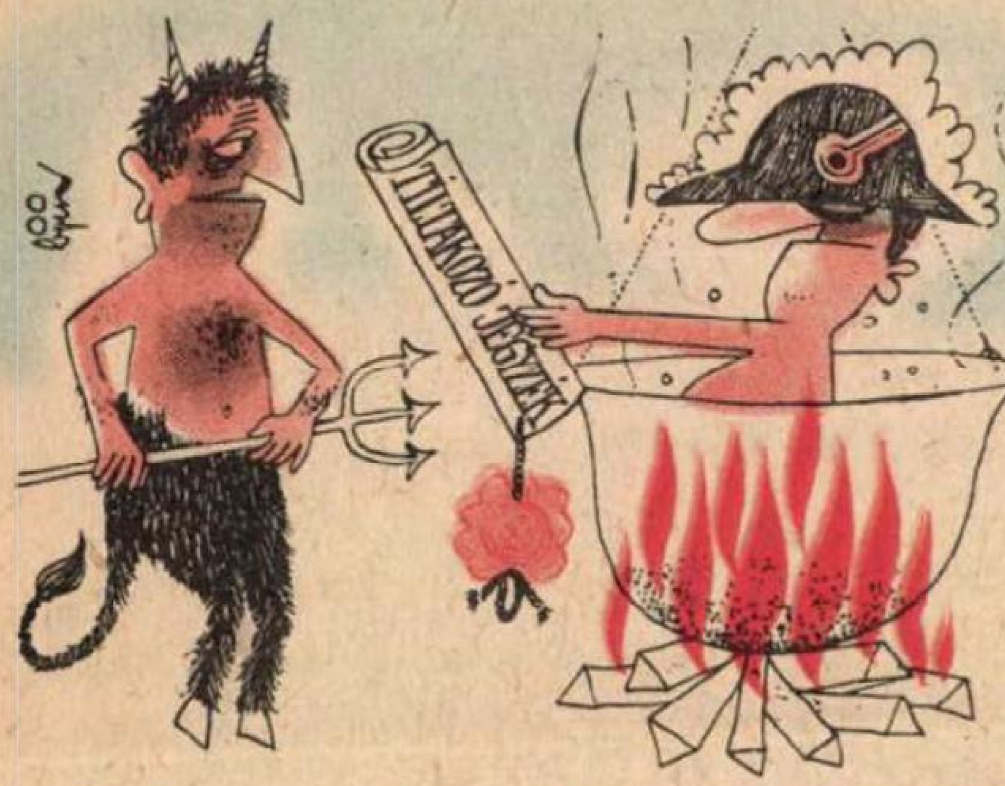
– Csakhogy ezt is megértem!

Falusi este 1965

Balázs-Piri Balázs rajza

Diplomata

Kultúrszomj

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉPZŐMŰVÉSZETI DIAFILMEKET!

Olasz ismerősömmel elmentünk a napokban a Szépművészeti Múzeumba, és nagy gyönyörűséggel néztük végig a spanyol remekművek kiállítását.

Távozóban az ismerősöm diafilmet kért a kiállítás anyagáról. Csodálkozva, értetlenül néztek rá. Kiderült, hogy a múzeum régebbi kiállításairól sincsen diafilm.

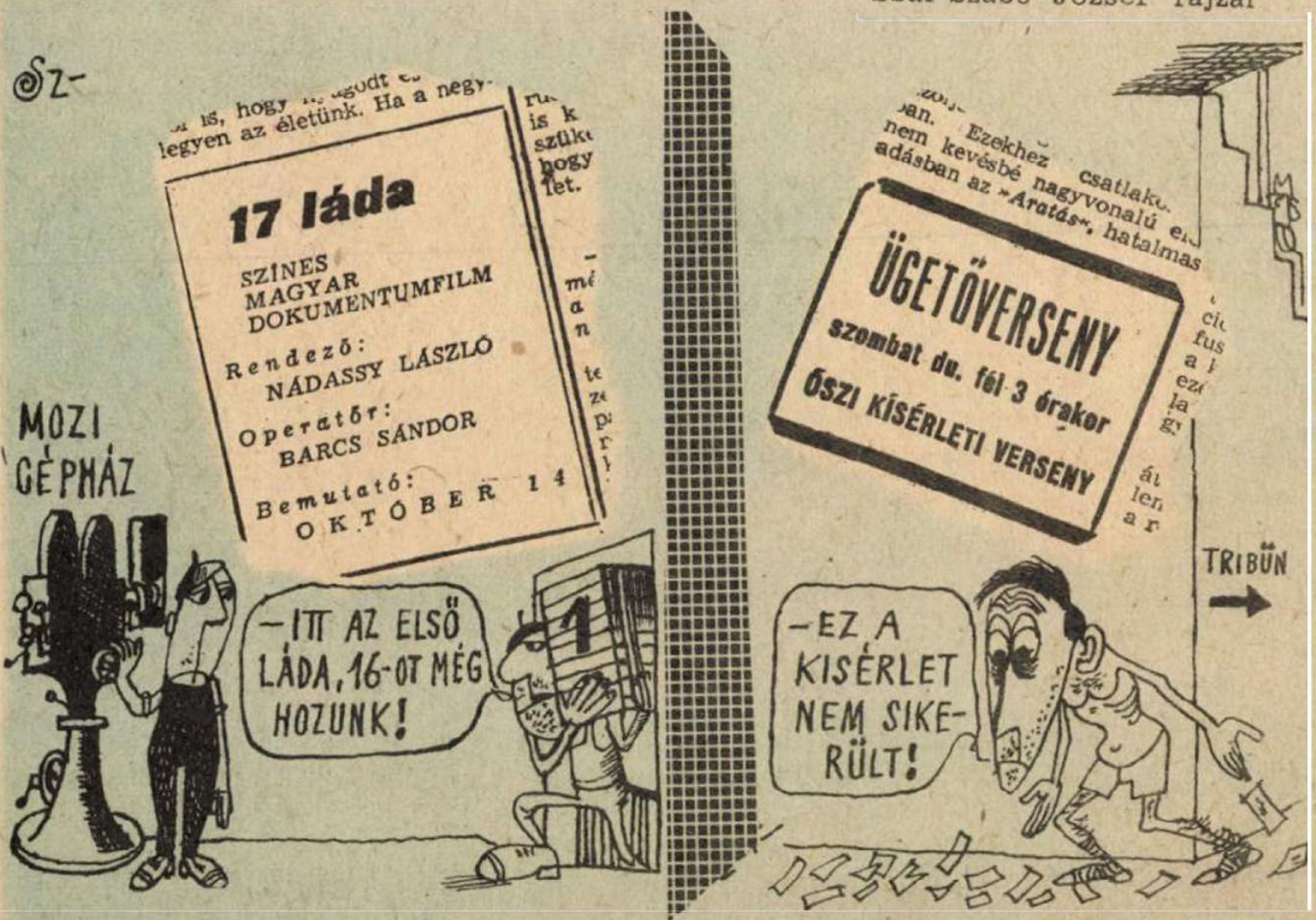
Külföldi barátom ezen ugyancsak meglepődött, és olyasvalamit mormolt, hogy számos állam művészeti múzeumaiban ilyesmit kérni természetes dolog. A kiállítással egyidőben máris árusítják a tárlatot megörökítő színes filmkockákat.

Diafilmeseink — sajnos — még nem gondoltak erre. Pedig a külföldiek — és a szépet kedvelő hazafiak — körében bizonyára keresett termék lenne a képzőművészeti diafilm.

(d. e.)

Ötletes hirdetések

Szür-Szabó József rajzai

Meglepetés

– ... Pista? ... János? ... Péter? ... Alfréd? ... Gedeon? ... András? ... Feri? ... Tibor? ... Tamás? ... Géza? ...

Illő színvonalon

Kökösi T. Ágoston megérkezett abba a külföldi városba, ahol Egy Bizonyos Magyar Vállalatot képviselnie kellett. A szállodánál boyok siserahada támadta meg és rabolta el csomagjait, angolnasimaságú portás hajlongott előtte, fotocellás liftajtó tárta ki szárnyait, s mire észbe kapott, már bent is volt egy pazar kényelemmel berendezett hotelszobában. Ahogy az utolsó hotelszolga is elhagyta a szobát, sebes léptekkel az ajtóra kifüggesztett árlaphoz lépett. De nem, nem történt tévedés. A szoba ára szőröstül-bőröstül 32 cumudlit tett ki, míg az ő kerete 35 cumudlira rúgott. Így hát nem lesz gondja, ha hivatalos kiküldötthöz méltón akar élni...

Másnap reggel éppen azon törte a fejét, hogy hol talál a közelben egy olcsó tejivót, amikor bekopogott a szobalány, és figyelmeztette, hogy a kisétteremben tálalva van a reggelihez. Kökösi természetesen tüstént közölte, hogy a szobájában reggelizik. Legnagyobb elképedésére néhány perc múlva egy pincér állított be hatalmas tálcával, rajta ezüstkannában párolgó csokoládé, szardínia, vaj, felvágottak, sajt, pirított kenyérkék és kristálypohárban narancslé. Kökösi elé rakta a tálcát, aki már-már elcsábult a hatalmas kísértéstől, de gyorsan erőt vett magán, és hűvösen közölte: – Sajnálom, ma nem reggelizem... Este elrontottam a gyomromat... – Ó... – mondta részvéttel a pincér, és eltűnt a tálcával együtt.

Így volt ez egész idő alatt. Úgy látszik, rosszul mehetett az étteremnek, mert minden áldott reggel megpróbálták tőrbe csalni szegény Kökösit, akinek a legrafináltabb trükköket kellett kiagyalnia, hogy elkerülje a méregdrága lakoma csapdáját. Betegnek tettette magát: sajnos, nem ehet egy falatot sem; korán reggel ellopózott a szállodából, hogy már ne találják a szobában, alvást színlelve nem engedte be a pincért. De nem hagyta magát! Minden alkalommal leleményesen és méltóságteljesen visszautasította a reggelit. Méltóságteljesen, ezt hangsúlyoznunk kell, nehogy valaki azzal vádolja Kökösi T. Ágostont, hogy lejáratta hazánk tekintélyét a külhonban. Nem, kérem, a szállodában senki sem sejtette, hogy ez a kákabélű külföldi, aki annyit bajlódik a gyomrával, akinek annyi hivatalos dolga van, már reggeli előtt a városba rohan, s pár utcával odébb egy olcsó tejivóban állva kanalazza a joghurtot. Csak a néma falak őrizték titkát, hogy hányszor kopogott a szeme az éhségtől.

Elérkezett a hazautazás napja. Kökösi elégedetten állapította meg, hogy jól sáfárkodott a rábízott anyagi eszközökkel. Csak a reggelikkel legalább százhúsz cumudlit takarított meg, s mi tagadás, vásárolhatott rajta némi apróságot.

A főportás elnézést kérő tekintettel nyújtotta át a számlát:

– Uraságoddal jól járt a cégünk –, ha szabad magamat így kifejeznem. Sajnos, azonban a mi szállodánkban régi szokás, hogy a reggeli ára benne van a szobaárban... Így az olyan elfoglalt vagy gyenge gyomrú urak, mint Ön is, bizony rosszabbul járnak...

Kökösi T. Ágoston keze megállt a levegőben. Legszívesebben hozzávágta volna a táskáját ehhez a simaképűhöz, vagy inkább a saját fejét verte volna a falba. Furcsán érezte magát: ezüstkannákat látott maga előtt teli párolgó itallal, ízlésesen szeletelt felvágottakat, narancsszörp csordult egy metszett pohárba, lágytojás aranyízét érezte az ínyén...

Azután csak ennyit mondott...

– Nem tesz semmit...

Méltóságteljesen mondta ezt is, ahogy egy hivatalos kiküldötthöz illik.

Novobáczky Sándor

Kedves Ludas!

(EZT OLVASTÁK)

A Népszava egyik tárcájában olvastam, hogy a benne szereplő asszonyka nem tud dönteni, vajon a haját kontyba tűzze fel, vagy gloknisan hordja-e? Talán arról már határozott, hogy legközelebb a ruháját loknisra varratja-e vagy simára?

A.-né,
Budapest, XIII., Csata u.

*

Olvastam az Ibusz nagy hirdetését, melyben „két tengeren hat nagyvárosba" utazást propagál. Az útvonalat így adja meg: *Várna, Isztambul, Beirut, Alexandria, Athén, Várna.* Ez volna tehát a hat város. Szerintem ez csak öt város, mivelhogy Várna nyilván visszafelé is ugyanaz a Várna, mint amelyik odafelé volt. Gyermekkorom szójátéka jut az eszembe erről: „Ettem kenyeret, héját bélit, háromfélit."

M. László,
Bp., II., Endrődi Sándor u.

*

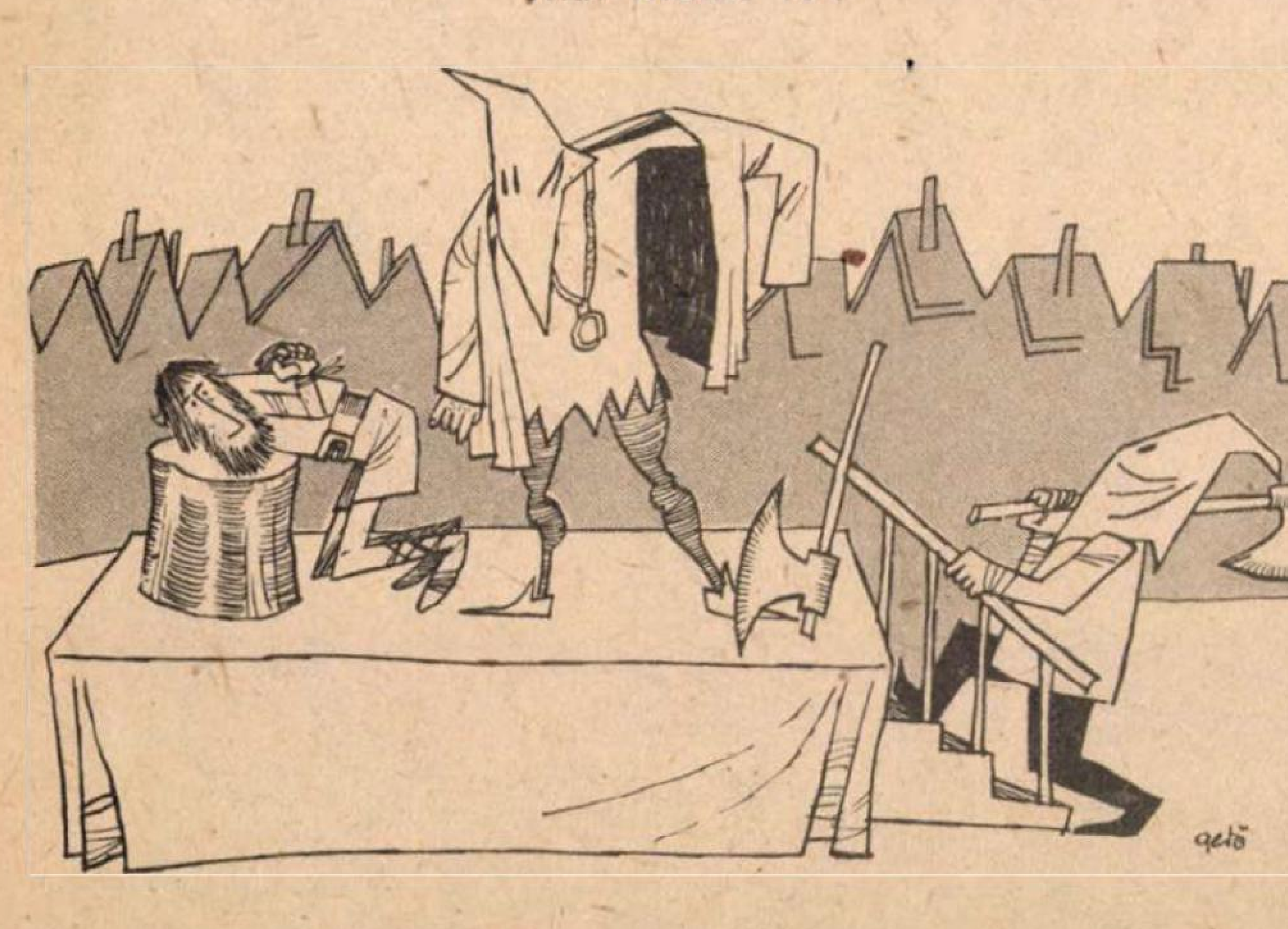
A Hétfői Hírekben olvastam kiváló színművészünk, Bitskey Tibor nyilatkozatát. Azt mondja:

„Izgalmas szerepre készülök, Dimitrijt játszom a Karamazov testvérek című Tolsztoj-dráma új színpadi változatában."

A Karamazov testvérek nem dráma, hanem regény, nem Tolsztoj írta, hanem Dosztojevszkij, és ha dráma lett volna, nem lehetne színpadi változata. Egyébként minden stimmel.

V. Albert,
Celldömölk

Már akkor is!

– Kis türelem, váltás van!...

Hátha valaki nem ismeri..

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Barna, villamosra vár a megállónál, és egyszer csak dühösen kifakad:

– Így van ez mindig ezzel a nyavalyás villamossal! Ha az ember nem vár rá, akkor sohasem kell várni rá, de ha vár rá, akkor biztos, hogy várni kell rá.

*

Fehért és Feketét vendégségbe hívták. A közepes vacsora után egy amatőr gondolatolvasó is produkálja magát.

– Na – szól oda Fehér csendesen Feketének –, ha ez az alak tényleg ért a gondolatolvasáshoz, akkor mi ma utoljára vagyunk itt.

*

Pomács dühösen állít be az óráshoz:

– Kérem, én azzal hoztam ide az órámat, hogy naponként két órát késik. Maga ötven forintot számított fel a javításért, és az óra most két órát siet naponta.

Az órás a legnagyobb lelkinyugalommal feleli:

– Ezen ne tessék csodálkozni, az óra most hozza be a restanciát.

Mérges kis versek

Görög vers a szent labdarúgásról

Hatvanezer néző bőg rettentő
szavakat ott fenn a lelátón,
huszonkét ifjú rúgja gyomorba,
farba egymást (az ürügy a labda);
visít a sok ember, elcsattannak
nagy pofonok, és lengnek a zászlók –
szent dolog ez, mert testnevelés
nélkül elkorcsosul a tömeg.

Sár

Ki lehet bírni az esőt, a havat,
de a sarat, azt vállalja más;
cuppog és dagad és remeg és ragad
és mocskol, mint a rágalmazás.

Ivók

Nem az a nagy szeszelő,
aki ételt vesz elő,
majd fogván az üveget,
nagyot iszik a derék,
arra, amit az elébb
megevett.
Az igazi szeszelő
az, ki italt vesz elő,
becsülettel nekifog,
s nagyot iszik a derék
arra, amit az elébb
megivott.

Török Rezső

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit üzennek a Marsra?

Előbb üzenjenek ők nekem.

D. F.

Érdeklődéssel vettem tudomásul, hogy a Marson nincs élet. Bőséges földi tapasztalatok alapján tiszta lelkiismerettel üzenhetem, hogy örüljenek neki.

F. L.

Ha Pestre jönnek, ne hozzanak orkán kabátot, mert máris kezd kimenni a divatból.

F. Gy.

Önhibámon kívül váltam el. Feleségül vennék teltkarcsú hölgyet, lehetőleg telefonos lakással.

G. Sz.

Nem üzenek semmit, csak pletyka lenne belőle.

K. A.

Tulipán repül, kakadu jelentkezett, köbgyök a helyén. (Ott fenn már tudják, hogy ez mit jelent.)

M. Gy.

Küldjenek bejárónőt!

P. L.

Ne higgyenek a látszatnak: értelmes lények élnek a Földön!

R. B.

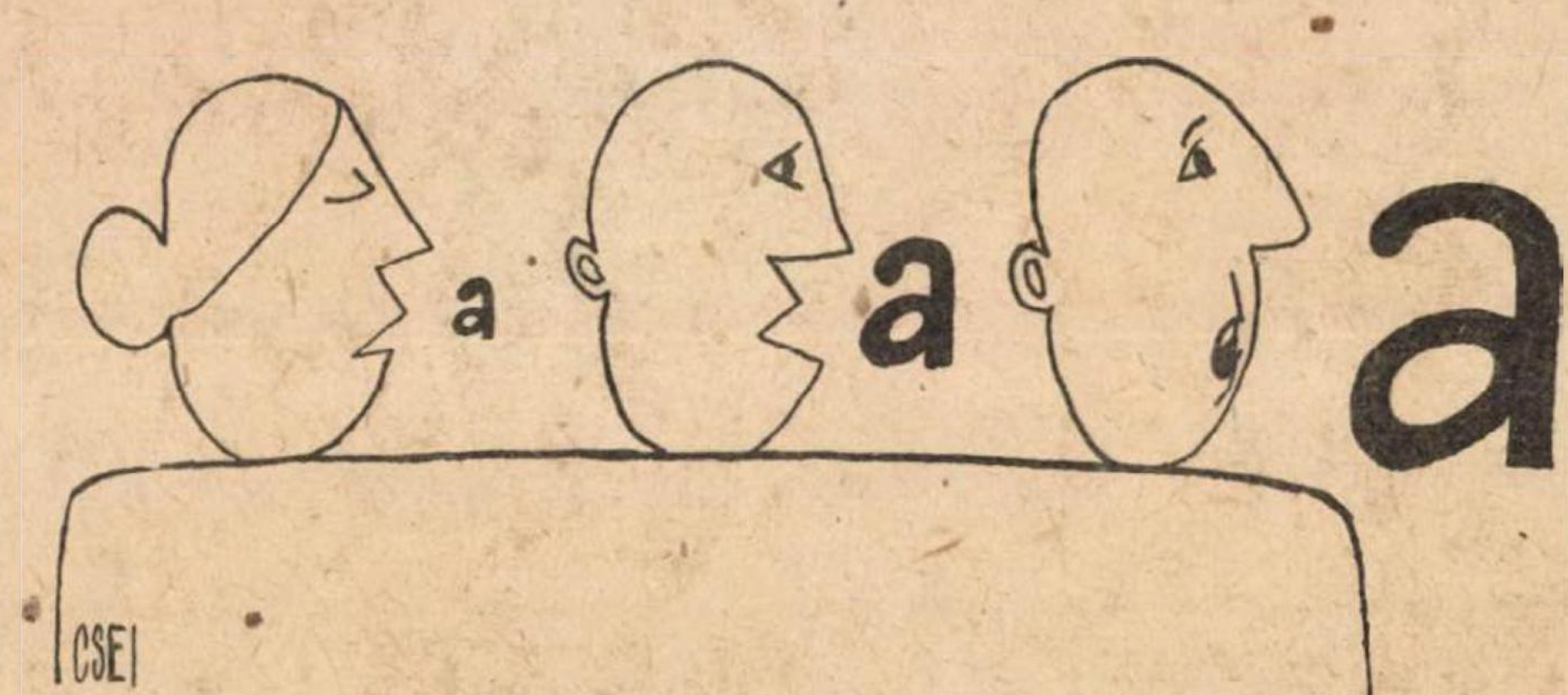
Szeretnélek már látni benneteket, küldjetek meghívó levelet és űrhajójegyet.

S. A.

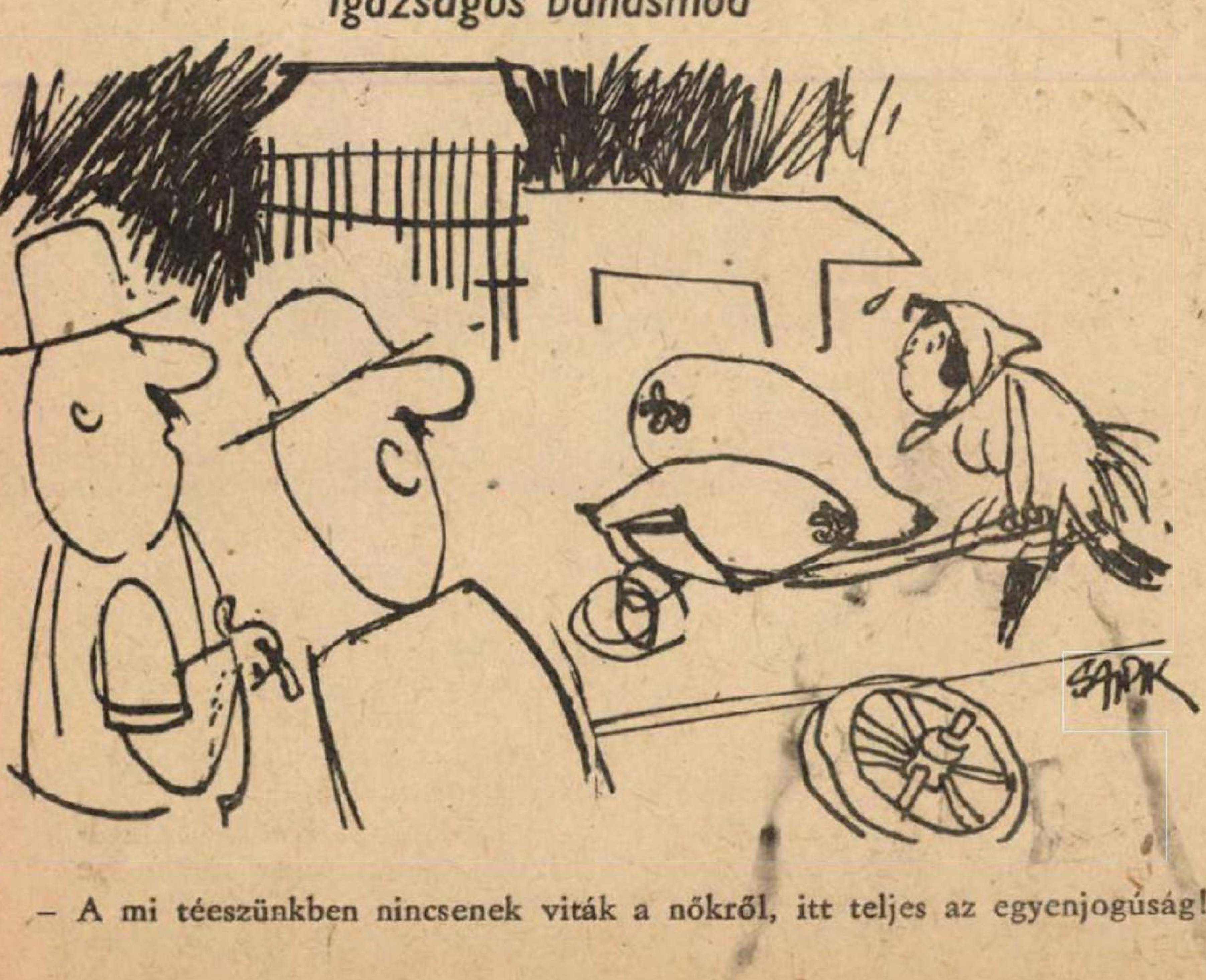
Jöjjenek a jövő hónapban, most nincsen pénzem.

S. P.

Pletyka

Igazságos bánásmód

– A mi téeszünkben nincsenek viták a nőkről, itt teljes az egyenjogúság!

Esti iskola

– Igazgató úr, mi akar lenni?

A washingtoni Ku-Klux-Klan-vizsgálaton

Gerő Sándor rajza

– Bíró úr, most a parókát kell felvenni!

Nem ajánlott . . .

– Mit csináljak? Igazolta, hogy tizennyolc éves elmúlt.

Földrajzi ismeretek

A gyűlésen Lojális Úr tüzet hány:
mint értesült, lángokban áll Vietnám.
De három darab lottószelvény ára
plusz tíz fillérnyi szolidaritást rótt
hivatala e bősz hazánkfiára —
és (bár fizet), tüstént eképp kiáltoz:
„Hát mi közöm van nekem Afrikához?”

Nyerges András

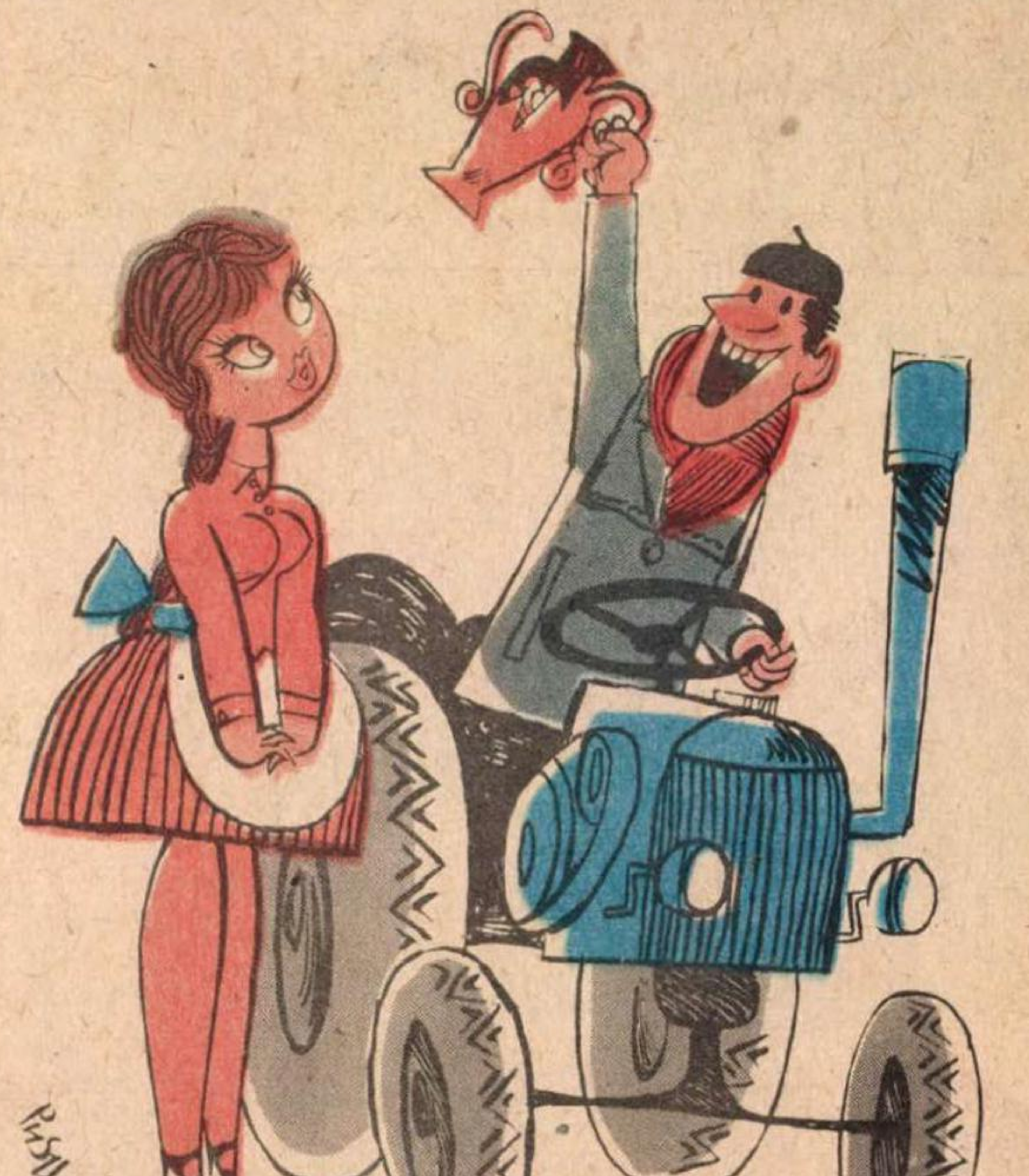
Amerikai perspektíva

Barát József rajza

– Mondd, kisfiam, ha nagy leszel, melyik fegyvernemnél akarsz meghalni idegenben?

Mélyszántás

– Ma gyűjtöttem nyolc munkaegységet és százhúsz ezüsttallért . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 65.6629 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504